

ΤΑΡΓΚΑ

Το Ίτροντο Ζηζινόπουλο

5

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ

ΗΡΟΙΚΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΜΑΛΟΑ

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΙΓΡΙΣ

‘Ο Τάργκα, τὸ Ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο, συναντᾷ μιὰ μαύρη ὀμορφιά, πὺν σέρνει πίσω της τὸ θάνατο, καὶ ἡ Μαλόα μάχεται μὲ αὐτοθυσίᾳ γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ἀγαπημένο της, τὸν πληγωμένο Κυρίαρχο τῆς Ζούγκλας!

ΚΕΦ. 1. **Ὅπου ἓνα βαδὺ μυστήριο βάζει σὲ σκοτούρες τὸν Τάργκα**

Συσπειρωμένη πίσω ἀπὸ μιὰ τούφα ξερὰ χόρτα ἢ μικρόσωμη τίγρη παραμονεύει. Ἡ χαμηλωμένη ὡς τὸ χῶμα κοιλιὰ της, ἡ ρυθμικὴ ταλάντευσί του μῦδους κορμιού της, τὰ τρομερὰ δόντια της πὺν προβάλλουν κάτω ἀπὸ τ’ ἀνασυρμένα χεῖλια της καὶ τὸ ἀπαλὸ γουργουρητό της, πὺν ξεχύνεται γύρω ἀπειλητικά, — ὅλ’ αὐτὰ δείχνουν φανερὰ πῶς ἡ τίγρη εἶν’ ἔτοιμη νὰ ἐπιτεθῇ.

Ὁ Τάργκα, τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο, ὁ Κυρίαρχος τῆς Ζούγκλας, τὴ βλέπει ἀπὸ εἴκοσι μέτρα μακρῶν. Ἀτάραχος, χωρὶς ἡ παραμικρὴ γκριμάτσα φόβου ν’ ἀποτυπώνεται στ’ ἀντρίκια χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του, ἀπλώνει τὸ χέρι του καὶ πιάνει σφιχτὰ τὸ μπράτσο τῆς Μαλόα, τῆς ὀμορφῆς ξανθῆς συντρόφισσάς του πὺν περπατᾷ πλάϊ του.

—Στάσου!, τῆς λέει. Αὐτὴ ἢ μικρὴ τίγρη ἐτοιμάζεται νὰ γευματίσῃ. Ἄς μὴν τῆς κόψουμε τὴν ὄρεξι! Σίγουρα, πίσω ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ χόρτα, θὰ βόσκη κάποιο ἐλάφι ἢ κά-

ποιο τρυφερό ζαρκάδι, που δέν ύποπτεύεται τόν τρομερό κίνδυνο! Νά, κύττα, Μαλόα!

Ἡ Μαλόα σηκώνει γοργὰ τὸ ξανθὸ τῆς κεφάλι. Τὸ θέαμα ποὺ ἀντικρύζει εἶναι πολὺ συνηθισμένο στὴ ζούγκλα. Τῶχει δὴ χίλιες φορές. Μὰ πάντοτε τὴ συγκλονίζει, γιατί ἔχει μιὰ τρομακτικὴ μεγαλοπρέπεια.

Ἡ τίγρη ἔχει κιόλας ἐφορμήσει!

Τὸ ραβδωτὸ κιτρινόμαυρο κορμί τῆς, μ' ἓνα πήδημα λαστιχένιο κι' ἀθύρυβο, σκίζει τὸν ἀέρα τεντωμένο, μὲ τὰ πόδια μπροστὰ καὶ μὲ τὰ νύχια πεταγμένα ἔξω, σὰ νὰ βιάζωνται νὰ χωθοῦν στὴ σάρκα τοῦ θύματος.

Τὸ μουγγρητό τῆς ἀκούγεται τώρα ὠργισμένο.

Καὶ τὴν ἐπόμενη στιγμή χάνεται ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Τάργκα καὶ τῆς Μαλόα. Σὰν βολίδα ἔχει πέσει πίσω ἀπ' τ' ἄγρια ψηλὰ χόρτα.

Ὁ Κυρίαρχος τῆς Ζούγκλας στήνει αὐτί.

Περιμένει ν' ἀκούσῃ τὸ τρομαγμένο βέλασμα τοῦ ζαρκάδου, λίγο πρὶν τὸ σπαράξουν τὰ νύχια τοῦ σαρκοφάγου θηρίου.

Μά... δέν ἀκούει ἀπολύτως τίποτα!

Ἡ, μάλλον, ἀκούει μερικὸς ἄγριους λαρυγγισμούς, τὸν θόρυβο μιᾶς θανάσιμης πάλης, τὸν κρότο κλαδιῶν ποὺ τσακίζονται καὶ θάμνων ποὺ ποδοπατιοῦνται, ἓναν πνιγμένο γρυλλισμό τῆς τί-

γρης κι' ἔπειτα... τίποτα!

Σιγὴ.

Θανάσιμη σιγὴ ἀπλώνεται γύρω.

Μιὰ σιγὴ γεμάτη ἀπ' τὸ αἰώνιο, βαθὺ μουρμουρητὸ τῆς ζούγκλας!

Ὁ Τάργκα γυρίζει καὶ κυττάζει τὴν Μαλόα. Τὸν κυττάζει κι' αὐτὴ γεμάτη ἀπορία.

Δέν χωράει καμμιά ἀμφιβολία, πὼς κάτι πολὺ περίεργο καὶ πολὺ ἀπροσδόκητο ἔχει συμβῆ πίσω ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ξεοοὺς θάμνους.

Ὁ Τάργκα θέλει νὰ τὸ ἐξακριβώσῃ.

Μὲ μιὰ ταχύτατη κίνησι προσπερνάει τὴ Μαλόα, ἀνοίγει μὲ τὰ δύο του χέρια δρόμο, ἀνάμεσα ἀπ' τὰ ψηλὰ κι' ἄγρια χόρτα, ρίχνει μιὰ ματιὰ ἐρευνητικὴ καὶ μένει μὲ τὸ στόμα ὀρθάνοιχτο ἀπὸ τὴν ἐκπληξι: Ἐκεῖ, κάτω ἀπ' τὸ βλέμμα του, στὸ νωπὸ χῶμα, βρίσκεται ἡ τίγρη... νεκρή!

Κανένα ἄλλο θηρίο, ζωντανὸ ἢ νεκρό, δέν ὑπάρχει γύρω, πουθενά!

Ἕνας μορφασμὸς ἀπορίσε τραβάει πρὸς τὰ κάτω τὶς ἄκρες τῶν χειλιῶν τοῦ Τάργκα.

Τὸ μάτι του στηλώνεται στὴ Μαλόα ἐρωτηματικά. Τὸ ὄμορφο κορίτσι καταλαβαίνει τί σημαίνει αὐτὸ τὸ βλέμμα καὶ σηκώνει τοὺς ὤμους. Δέν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ κι' αὐτὴ τί συνέβη.

Μὰ ὁ Τάργκα δέν χάνει κα'ο.

Σηκώνει τὸ πόδι του, τὸ βάζει κάτω ἀπ' τὴν κοιλιά

του σκοτωμένου θηρίου κι' έπειτα τὸ σπρώχνει με δύναμι.

Τὸ κουφάρι τῆς τίγρης ἀναποδογυρίζεται.

Καὶ τότε βλέπουν στὸ λαιμό της, ἐκεῖ ἀκριβῶς ποὺ ἡ γούνα της παίρνει ἓνα ἀσπροκίτρινο χρῶμα, δυὸ ἀνοιχτὲς πληγές, τεράστιες καὶ βαθειές, σὰν νὰ τὶς ἔχουν ἀνοίξει τὰ κέρατα κάποιου πανίσχυρου ζώου!

— Θὰ ἦταν ἀγριοβούβαλος!, λέει ἡ Μαλόα.

Μὰ ὁ Τάργκα φαίνεται πολὺ ἀνήσυχος.

Τὸ μάτι του ἐρευνᾷ με προσοχὴ τὸ μαλακὸ καὶ νωπὸ ἔδαφος, ψάχνει παντοῦ, ἀλλὰ δὲν βλέπει πουθενὰ οὔτε τὸ παραμικρὸ ἀποτύπωμα ἀπὸ ποδάρια ἀγριοβούβαλου!

— Ὅχι, Μαλόα!, μουρμουρίζει. Ἡ πάλη τῆς τίγρης δὲν ἔγινε με ἄγριο βουβάλι. Με κάποιον ἄλλο ζῶο ἔγινε. Θὰ ἔγινε μέ...

Ἄπότομα ἡ φωνὴ του κόβεται.

Τὰ μαῦρα μάτια του σπιθίζουν.

— Κύτταξε!, φωνάζει. Κι' ἐδῶ... κι' ἐκεῖ... καὶ πιὸ πέρα βαθειὰ ἀποτυπώματα ἀπὸ γυμνὰ πόδια ἀνθρώπου! Πρόσεξε, Μαλόα, αὐτὰ τ' ἀποτυπώματα. Εἶναι ἄλλου πιὸ βαθειὰ κι' ἄλλου ῥηχά, σημάδι πὼς ὁ ἄνθρωπος ἔκανε ἀπότομα πηδήματα καὶ μετακινήσεις ἐδῶ κι' ἐκεῖ! Ἐπειτα ἀπομακρύνονται καὶ χάνονται στὴν πυκνὴ βλάστησι!

Ἄνθρωπος ἐπάλεψε με τὴν τίγρη, Μαλόα!

— Καὶ τὴ σκότωσε;

— Ναί!

— Μὲ κέρατα; Πὼς εἶναι δυνατόν;

Ὁ Τάργκα τὴν κυττάζει ἀμίλητος. Ἐνα σύννεφο ἔχει σκοτεινιάσει τὰ μάτια του. Ἐπειτα τῆς πιάνει τὸ χέρι καὶ τῆς λέει ἀπότομα:

— Θυμάσαι, Μαλόα; Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ βρίσκουμε, τώρα τελευταία, ζῶο σπαραγμένο ἀπ' τὸ χτύπημα ποὺ τοῦ κατάφεραν δυὸ πανίσχυρα κέρατα. Νομίζαμε, τότε, πὼς κάποιον μανιασμένο βουβάλι κάνει αὐτὴ τὴ σφαγὴ. Ἀλλὰ τώρα καταλαβαίνω πὼς εἶναι κάτι ἄλλο. Εἶναι... ἄνθρωπος, Μαλόα!

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούγεται θόρυβος ἀπὸ κλαδιὰ ποὺ σπάζουν. Κορμοὶ ἀναρριχητικῶν ξεκκολᾶνε ἀπὸ τὴ θέσι τους. Μικρὰ δέντρα παραμερίζουν κάτω ἀπὸ τὴν πίεσι μιᾶς ἀκατανίκητης δυνάμεως. Κι' ἔτσι, ἀνοίγοντας δρόμον ἀνάμεσα στὴν παρθένα βλάστησι τῆς ζούγκλας, προβάλλει ὁ Ζοῦμπο, ὁ τεράστιος ἐλέφαντας, ὁ ἀφωσιωμένος φίλος τῆς Μαλόα.

Ὁ Τάργκα, ποὺ ἔχει κιόλας χουφτώσει ἀνήσυχος τὴ λαβὴ τοῦ μαχαιριοῦ του, χαμογελάει καθησυχασμένος.

— Ἐλα, Ζοῦμπο!, τοῦ λέει μαλακά.

Καὶ χαϊδεύει τὴν προβοσκίδα ποὺ τοῦ ἀπλώνει τὸ πελώριο παχύδερμο.

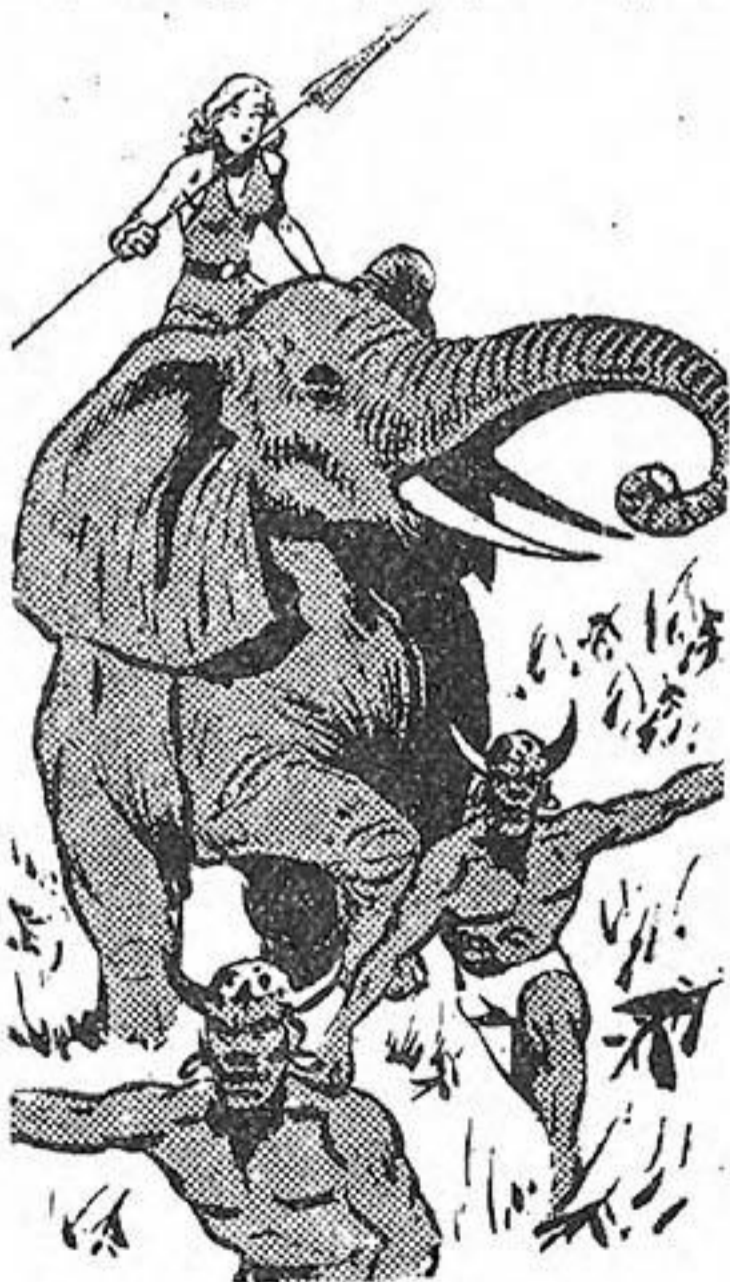
“Έπειτα τὸν ρωτάει:

—Γιατί ἔχεις τὸ ἓνα σου αὐτὶ ριγμένο ἐπάνω στὸ κεφάλι σου;

Πραγματικά, ἐνῶ τὸ ἓνα αὐτὶ τοῦ ἐλέφαντα βρίσκεται στὴν κανονικὴ του θέσι, τὸ ἄλλο εἶναι γυρισμένο πρὸς τὰ πάνω καὶ σὰν τεράστιο φύλλο κάποιου ἐξωτικοῦ φυτοῦ, τοῦ σκεπάζει τὸ κεφάλι!

—Κατέβασε κάτω τὸ αὐτὶ σου!, τοῦ ξαναλέει ὁ Κυρίαρχος τῆς Ζούγκλας.

Καί, καθὼς ὁ ἐλέφαντας δὲν φαίνεται πρόθυμος νὰ ὑπακούσῃ, ὁ Τάργκα σηκώνε-

Ξαφνικά, φτάνει ἡ Μαλόα καβάλλα στὸν Ζοῦμπο!

ται στὶς μύτες τῶν ποδιῶν του, τεντώνει ψηλὰ τὸ χέρι του καί, πιάνοντας τὸ αὐτὶ τοῦ παχύδερμου, τὸ τραβάει πρὸς τὰ κάτω. Τὴν ἴδια στιγμή μιὰ ἀγριοφωνάρα ἀκούγεται:

— Ἐσύ τραθήξῃ, αὐτὶ Τζοῦμπο, ξεσκεπάσει Ἄτσίντα, κούνουπος ρουφήξει αἷμα ἐμένα, σκνίπος ντὲν ἀφήσῃ κοιμητῆ ἐμένα!

Εἶναι ὁ κωμικὸς Ἄτσίδας, ὁ χοντρὸς νέγρος, πού, κολλημένος σὰν ἓνα πελώριο μαῦρο τσιμπούρι στὸ σβέρκο τοῦ ἐλέφαντα, κοιμάται, σκεπασμένος μὲ τὸ τεράστιο... αὐτὶ τοῦ παχύδερμου!

— Ἐβαλες καί... κουνουπιέρα στὸ κρεβάτι σου; τὸν ρωτάει πειραχτικὰ ὁ Τάργκα.

— Κούνουπος τσιμπάει ἐμένα, παραπονιέται ὁ Ἄτσίδας, ἐγκὼ φύσα - φύσα κάλαμο σκοτώσει... κούνουπος! Ἐσύ; κύριος Τάργκα, ἐσύ, κύριος Μαλόα, ἀφήσῃ Ἄτσίντα τελειώση ντουλειά του!

Ὁ Τάργκα κι' ἡ Μαλόα ξαφνιάζονται.

Στὴν ἀρχὴ δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν τί εἶδους δουλειὰ κάνει ὁ Ἄτσίδας... ξαπλωμένος ἐπάνω στὸν γιγάντιο ἐλέφαντα.

Ἐπειτα, ὅμως, καθὼς ὁ Ζοῦμπο προχωρεῖ μερικὰ ἀκόμα βήματα, ἀκούνε τὸν κρότο ποὺ κάνουν τὰ φυτὰ, ὅταν κανεῖς τὰ ξερριζώνει καὶ μένουν κατάπληκτοι : ὁ ἐφευρετικὸς Ἄτσίδας μ' ἓνα μακρὸ καὶ λυγερὸ χορτόσκοινο, φτιαγμέ-

Ἡ μαύρη μάγισσα Παραοῦ μάχεται ἐπικεφαλῆς τῶν κερασφόρων ὑπηκόων της!

νο ἀπὸ τὸν κορμὸ ἐνὸς ἀναρριχητικοῦ, ἔχει δέσει μεταξύ τους καμμιά εἰκοσαριά μεγάλες... ἀγριοκαρπουζιές, κατὰ φορτες ἀπὸ πελώρια καρπούζια!

Τὴν ἄκρη τοῦ χορτόσκοι-νου τὴν ἔχει δεμένη στὸν ἐλέφαντα. Καί, καθὼς τὸ παχύ-δερμο προχωρεῖ, οἱ ἀγριοκαρπουζιές τραβιοῦνται ἀπὸ τὴν ἀκατανίκητη δύναμί του καὶ ξεκολλᾶνε, μαζὶ μὲ τὴ ρίζα τους, ἀπὸ τὸ μαλακὸ χῶμα!

— Ἐγκῶ, ἐξηγεῖ ὁ Ἀτσίδας, σούρει - σούρει στὸ σπηλιά τριάντα καρπουτζιές, ἕκατό, ντιακόσα καρπούτζια,

ἐγκῶ φάει αὐτά, ἐγκῶ κόψει - κόψει λιγάκι ὄρεξος ἐμένα!

Ὁ Τάργκα κι' ἡ Μαλόα θέλουν νὰ γελάσουν μὲ τὸν κωμικὸ νέγρο, ποὺ κάθε μέρα κατεβάζει καινούργιες σοφίες γιὰ νὰ μαζεύη ἄνετα τὰ ἄφθονα καρπούζια, ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ γεμίση ἡ πελώρια κοιλιὰ του.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή βλέπουν κάτι παράξενο : Ἀνάμεσα στὶς ἄφθονες ἀγριοκαρπουζιές ποὺ σέρνει πίσω του ὁ ἐλέφαντας, ὑπάρχει τὸ πτώμα ἐνὸς πάνθηρα ! Καὶ σέρνεται κι' αὐτὸ μαζὶ, ἔτσι καθὼς εἶναι πεσμένο στὰ κλαδιὰ μιᾶς καρπουζιάς.

Ὁ Τάργκα τὸ πλησιάζει γοργά.

Ὅ κутτάζει καὶ τὰ δόντια του σφιγγονται καὶ οἱ γροθιές του συσπώνται.

— Μυστήριο!, μурμουρίζει σιγανά.

Ὁ πανθηρας, ἓνα ζῶο μεγάλο καὶ πανίσχυρο, μὲ μαύρο στιλπνὸ τρίχωμα, εἶναι νεκρὸς ἀπὸ τὶς πληγές ποὺ τοῦ ἔχουν προξενήσει δυὸ κέρατα μυτερὰ καὶ μακρὰ, σὰν τὰ κέρατα, ποὺ ἔξωντῶσαν προηγούμενως καὶ τὴν τίγρη!

Τὸ Ἑλληνόπουλο στέκει γιὰ λίγο ἀμίλητο.

Μιὰ βαθειὰ ρυτίδα, ποὺ σκάβει τὸ μετώπο του, φανερώνει πῶς εἶναι βαθειὰ συλλογισμένος.

Ἄλλὰ παίρνει τὴν ἀπόφασί του μὲ πολλὴ γρηγοράδα.

— Κατι παράξενο γίνεται σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ!, λέει. Ἐδῶ ἡ ζούγκλα δὲν ἔχει πιά τὴ συνηθισμένη μορφή της. Κάποιο μυστήριο πλανιέται κι' ἐγὼ πρέπει νὰ τὸ ξεδιαλύνω. Ἐσύ, Μαλόα, μαζί μὲ τὸν Ἀτσίδα, γυρίστε στὴ σπηλιά. Σὲ λίγο θάρθω κι' ἐγώ!

Ἡ Μαλόα κοντοστέκεται διστακτικῆ.

— Μά...

— Κάνε αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω!, τῆς κάνει ἤρεμα καὶ σταθερὰ ὁ Τάργκα.

Ὁ Ἀτσίδας εἶναι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ διαταγὴ τοῦ Τάργκα, γιὰ τὴν βιάζεται νά... «σοῦρη - σοῦρη» τὶς καρπούζιές του ὡς τὴ σπηλιά, γιὰ

νά... ξεκοκκαλίση τὰ καρπούζια!

Τραβάει μὲ τὰ παχειὰ χεῖλια του τὸν χαλκᾶ τῆς μύτης του καὶ τὸν γλύφει μ' εὐχαρίστησι.

— Ἐσύ, κύριος Μαλόα, φωνάζει, ἀνέβη Τζοῦμπο, ἐγκῶ κατέβη Τζοῦμπο, ἐγκῶ ξάπλα - ξάπλα κλαντιὰ καρπουτζιάς, ἐγκῶ τρώει καρπούτζια, Τζοῦμπο σέρνει - σέρνει ἔμένα, ἐγκῶ φτάσει σπηλιά, ἐγκῶ ὄκι κουράτζει ἔμένα!

Κεφ. 2.— Ὅπου ἓνα γλοιῶδες τέρας καταδικάζει τὸν Ἀτσίδα σὲ... νηστεία!

Τὸ... μεγαλοφυὲς σχέδιο τοῦ λαίμαργου νέγρου μπαίνει ἀμέσως σ' ἐφαρμογή. Ἡ Μαλόα σκαρφαλώνει στὴ ράχη τοῦ Ζοῦμπο. Ὁ Ἀτσίδας κατεβαίνει, πλησιάζει τὸν σκοτωμένο πάνθηρα, τραβάει τὴν ποδάρρα του πίσω κι' ἔπειτα τοῦ δίνει μιὰ φόβερη κλωτσιὰ στὴν κοιλιά. Τὸ ἄψυχο σαρκοφάγο κυλιέται μερικὰ μέτρα πιὸ μακρὰ. Κι' ὁ Ἀτσίδας τοῦ φωνάζει:

— Φτάνει ἐσύ τσοῦλα-τσοῦλα ξαπλωμένο σὲ καρπουτζιά! Τζοῦμπο ντικὸ μου φίλο, Τζοῦμπο κάνει τσοῦλα - τσοῦλα Ἀτσίντα!

Ἀμέσως ξαπλώνεται στὶς ἀγριοκαρπούζιές, ποὺ εἶναι δεμένες μὲ τὸ χορτόσκοινο στὸν ἐλέφαντα. Τὸ παχύδερμο προχωρεῖ σέρνοντάς τες πίσω του κι' ἔτσι ὁ ἀστείος νέγρος

ξιδεύει, χωρίς να κουράζε-
 χι. Κάθε τόσο άπλώνει τεμ-
 έλικα τὸ χέρι του, κόβει ένα
 πὸ τὰ καρπούζια, πὸ ταξι-
 εύουν κι' αὐτὰ μαζί με τὶς
 χοπουζιές, καὶ τὸ καταβρο-
 θίζει με δυὸ δαγκωνιές.

Ὁ Ἀτσίδας εἶναι εὐτυχι-
 μένος. Ταξιδεύει χωρίς να
 κουράζεται κι' ἔχει πλάϊ του
 φθονη τροφή, πὸν μπορεί να
 ἴν τρώη, χωρίς κανένα κόπο!

— Ὡραῖος ταξίντι!, μονο-
 γυεῖ. Τζούμπο ὄκι σταματή-
 ει, Τζούμπο περπατάει...
 ρόνια, Ἀτσίντα ξάπλα - ξά-
 λα τρώει καρπούτζι!

Ὁ καιρὸς γύρω εἶναι γλυ-
 ρς καὶ ζεστός.

Τὰ καρπούζια πού... ἀπο-
 κεύονται τὸ ένα μετὰ τὸ
 ἄλλο στὸ στομάχι τοῦ νέγρου,
 ἴνουν τὴν κοιλιά του να φου-
 κώνη.

Τὸ μονότονο σούρσιμο πά-
 ρε στὸ μαλακὸ χῶμα τὸν να-
 γυρίζει. Καὶ σιγὰ - σιγὰ,
 ἄρως να τὸ καταλάβη, ὁ Ἀ-
 τσίδας... ἀποκοιμιέται! Στὴν
 ῥχή ἢ ἀνάσα του εἶναι ἡσυ-
 ρη, μὰ ὁ τόνος της ὄσο πάει
 ἄνεβαίνει καί, σὲ λίγο, τὸ
 ρχαλητὸ του ἀντηχεῖ στὴ
 ἴγκλα σαν μιὰ ὀλόκληρη
 κράτονη ὀρχήστρα.

Τώρα ὁ Ζούμπο, ὁ μεγά-
 ρς ἐλέφαντας, περπατάει
 ἄϊ σ' ένα πελώριο πράσι-
 ἔλος, πὸν τὰ νερά του κρύ-
 νουν τὸν θάνατο. Εἶναι μ' ἄ-
 γάλη λίμνη καταμεσῆς στὴ
 ἴγκλα. Ὅσα ἀγρίμια ἔρ-
 νονται διψασμένα να δροσι-
 γοῦν στὰ νερά της, δὲν ξα-

ναγυρίζουν ποτὲ στὸ δάσος.
 Σαρκοβόρα ὑδρόβια τέρατα
 τὰ παρασύρουν στὰ σκοτεινὰ
 βάθη τῶν νερῶν, γιὰ να τρα-
 φοῦν ἀπὸ τὶς σάρκες τους!

Ὁ Ἀτσίδας δὲν ξέρει τί-
 ποτ' ἀπ' αὐτά.

Ταξιδεύει στὶς ὄχθες τοῦ ἔ-
 λους, σκορπίζοντας γύρω τὸ
 βαθὺ ροχαλητὸ του. Βλέπει
 κι' ένα ὄνειρο καὶ χαμογελάει
 μέσα στὸν ὕπνο του εὐχσοι-
 στημένος. Βλέπει, πὸς ἔχει
 στρωμένο μπροστά του ένα
 πλούσιο τραπέζι, πὸς ὑπάρ-
 χουν ἄφθονα φαγιά, πὸς τὸν...
 παρακαλοῦν να φάη καὶ πὸς
 αὐτὸς κάνει... νάζια.

— Ὄκι!, κάνει κάθε τόσο
 μέσα στὸ βαθὺ ροχαλητὸ του.
 Ὄκι! Ντὲν τέλει ἄλλος φαί!
 Ντὲν τρώει ἄλλος ἐγκώ! Ντὲν
 τέλει ἄλλος ψημένος τζαρ-
 κάντι!

Ἐκείνη, ὄμως, τὴ στιγμή
 στ' ἀκίμητα καὶ πράσινα νε-
 ρὰ τοῦ ἔλους γίνεται κάτι τρο-
 μερό! Ἡ ἐπιφάνειά τους ἀνα-
 σαλεύει κι' ένα τεράστιο
 γλοιῶδες πλοκάμι βγαίνει σι-
 γὰ - σιγὰ πρὸς τὰ ἔξω! Σὲ
 λίγο δεύτερο πλοκάμι τὸ ἀ-
 κολουθεῖ. Ἐπειτα καὶ τρίτο
 καὶ τέταρτο καὶ πέμπτο...
 Τὰ πλοκάμια αὐτά, γλοιῶδη
 καὶ ἀποκηρυστικά, ἀναδεύον-
 ται, χτυπᾶνε μαλακὰ τὰ νερά
 καὶ προχωροῦν πρὸς τὴν ὄ-
 χθη.

Ἐκεῖ τὸ ἔλος εἶναι ρηχὸ
 καὶ προβάλλει ένα ὀλόκληρο
 τέοας, σαν πελώριο χταπόδι,
 με μᾶτια στρονγυλά, πὸν
 κυττάζουν τὸν Ἀτσίδα, κα-

θώς ταξιδεύει κοιμισμένος, γεμάτα κακία!

Ἀμέσως τὸ ἓνα πλοκάμι ξεδιπλώνεται κι' ἀκουμπάει ἀπάνω στὸ γυμνὸ στήθος τοῦ νέγρου.

Ὁ Ἀτσίδα, συνεχίζοντας τ' ὄνειρό του, νομίζει πὼς ἐκεῖνος ποῦ τὸν... παρακαλεῖ νὰ φάη τὸ ψητὸ ζαρκάδι, τὸν ἀγκαλιάζει γιὰ νὰ τὸν καλοπιάση.

— Ὄκι!, μουρμουρίζει μὲ πείσμα μέσα στὸ ροχαλητό του. Ἐγὼ ὄκι τρώει ζαρκάν-

Τὸ ζαρκάδι πέφτει χτυπημένο ἀπὸ τὸ μικροσκοπικὸ βέλος!

τι ψητός, ἐσὺ ὄκι ἀγκαλιάζει ἔμένα!

Καί, κοιμισμένος πάντα, πιάνει τὸ πλοκάμι τοῦ τέρατος καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸ σπρώξῃ μακριά του.

Τὸ ὑδρόβιο τέρας, βλέποντας πὼς ἡ λεία του ἀντιστέκεται, ἐρεθίζεται. Τὰ ὑπόλοιπα πλοκάμια τοῦ χτυποῦν μὲ λύσσα τὸ νερό. Ἐκεῖνο ποῦ εἶχε ἀγκαλιάσει τὸν Ἀτσίδα, ἀποσύρεται γιὰ μιὰ στιγμή κι' ἔπειτα ὅλα μαζί ἀναδύονται μανιακὰ στὸν ἀέρα, σὰν ἓνα κοπάδι κόμπρες, ποῦ ἐτοιμάζονται νὰ ἐπιτεθοῦν!

Μέσα στὸν ὕπνο του ὁ Ἀτσίδα ἀκούει τὸ πάφλασμα τῶν νερῶν, κάτω ἀπὸ τὸ μαστίγωμα ποῦ τοὺς κάνουν τὰ πλοκάμια. Ἀνοίγει τὰ μάτια του, βλέπει τὸ γλοιώδες τέρας ἔτοιμο νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ θανάσιμα κι' ἐπιχειρεῖ νὰ βγάλῃ μιὰ φωνή, καλῶντας σὲ βοήθεια. Τὸ στόμα του ἀνοίγει διάπλατα, τὸ στήθος του φουσκώνει, μὰ ὁ ἀπερίγραπτος τρόμος τοῦ ἔχει παρλύσει τὶς φωνητικές του χορδές!

Ἐνα πολὺ σιγανὸ γρύλλισμα ἀκούγεται καὶ τίποτ' ἄλλο!

Μὲ μιὰν ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, τὸ χοντρὸ σὰν μπαλόνι κορμί του κυλάει κάτω ἀπ' τὶς ἀνριοκαρπίουζιές ποῦ σέρνει ὁ Ζοῦμπο.

Ἐτσι ἀπομακρύνεται λίγο ἀπὸ τὸ τέρας.

Ἄλλ' αὐτὸ δὲν θέλει νὰ παραιτηθῇ τόσο εὐκολὰ ἀπὸ

τὴν παχειὰ καὶ καλοθρεμμένη λεία του. Μὲ μιὰ μικρὴ προσπάθεια τὸ μυῶδες σῶμα του προβάλλει ὀλόκληρο ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ κι' ἐπιτίθεται μὲ ἀσυγκράτητη μανία.

Ὁ Ἀτσιδάς ρίχνει μπροστά του μιὰ ματιὰ γεμάτη ἀπόγνωσι. Ἡ Μαλόα κι' ὁ Ζούμπο ἔχουν κιόλας χαθῆ μέσα στὴν πυκνὴ ζούγκλα, χωρὶς νὰ μαντεύουν τὸ δράμα ποὺ παίζεται πίσω τους!

Ὁ χοντρός νέγρος ξαναβρίσκει ἀμέσως ὅλη του τὴν ἐνεργητικότητα. Ὅσο μπορεῖ πιὸ γρήγορα, σκαρφαλώνει σ' ἓνα παρόχθιο δέντρο κι' ἀπὸ κεῖ σκύβει τὴν κεφάλια του καὶ κυττάει κάτω.

Τὸ τέρας δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἀκολουθήσει. Εἶναι ὅμως πεισματάρικο καὶ πεινασμένο. Στρίφογυρίζει στὰ νερά, ποὺ βρίσκονται στὴ ρίζα τοῦ δέντρου, καὶ τὰ μάτια του κυττάζουν λαίμαργα τὸν Ἀτσιδά.

Πρώτη δουλειὰ τοῦ νέγρου, μόλις βρίσκεται ἀσφαλισμένος στὰ ψηλὰ κλαδιά, εἶναι νὰ ἐξακριβώσῃ τί εἶδους δέντρο εἶναι αὐτὸ ποὺ τὸν φιλοξενεῖ. Τὸ κυττάζει καὶ φωνάζει μὲ θυμὸ:

— Ἐπὺ ὄκι καλὸς ντέντρος! Ἐσὺ ὄκι ἔχει καρπούτζι, πεπόνι, φάει Ἀτσίντα! Φτοῦ!

Καὶ τό... φτύνει καταθυμωμένος.

* * *

Ἐχουν περάσει μερικὲς ὥρες.

Ἡ πείνα θερίζει τὸ στομάχι τοῦ νέγρου, ἀλλὰ τὸ τέρας

Ὁ Ἀτσιδάς καταβροχθίζει! Ἄπληστα τὸ ψητό, ἐνῶ πίσω του...

ἐξακολουθεῖ νὰ τριγυρίζῃ κάτω στὰ νερά τῆς λίμνης. Μερικὰ βέλη ποὺ τοῦ πέταξε ὁ Ἀτσιδάς μὲ τὸ φυσοκάλαμό του, στάθηκε ἀδύνατο νὰ τοῦ κάνουν κακό. Γλύστρησαν πάνω στὸ γλοιώδες κορμί του κι' ἀποστρακίσθηκαν, χωρὶς νὰ καρφωθοῦν στὸ σῶμα του!

— Ἐσὺ φύγει - φύγει, τοῦ φωνάζει ὁ Ἀτσιδάς, ἐγκῶ κατέβει, ἐγκῶ φάει - φάει καρπούτζι, πεπόνι! Ἐγκῶ ὄχι τρώει, ἐγκῶ πετάνει!

Καὶ καθὼς τὸ ὑδρόβιο τέρας μένει ἀκίνητο καὶ τὸν κυττάζει μὲ τὸ παγερὸ βλέμμα του, ὁ Ἀτσίδας προσπαθεῖ νὰ τό... κοροϊδέψη:

— Ἐσὺ φύγει - φύγει, ἐγκὼ κατέβει, ἐγκὼ φάει - φάει καρπούζι, ἐγκὼ... παχύνει, ἐσὺ φάει - φάει ἐμένα, ἐσὺ χορτάσει!

Ἐπειτα θυμᾶται τὸ ὄνειρο ποὺ ἔβλεπε καί... θυμώνει μὲ τὸν ἑαυτό του, γιατί ἔκανε... νάζια καὶ δὲν ἔφαγε τὸ ψητὸ ζαρκάδι ποὺ τοῦ πρόσφεραν!

— Ἐγκὼ ὄχι ἔξυπνο, ἐγκὼ βλάκα εἶναι!, μουρμουρίζει. Ἐγκὼ ἔπρεπε φάει τζαρκάντι, κοιλιὰ ντικό μου γεματο εἶναι τώρα!

Μά, ξαφνικά, ἀκούει μιὰν ἀνάλαφρη περπατησιᾶ.

Σκύβει περίεργα τὴν κεφάλια του.

Εἶναι δυὸ μεγάλα ζαρκάδια κι' ἔρχονται στὴ λίμνη νὰ ξεδιψάσουν. Ἡ μοῖρα τους εἶναι καταδικασμένη. Τὸ ὑδρόβιο τέρας ἐγκαταλείπει τὴ σκοπιά του πλάϊ στὸ δέντρο, βυθίζεται στὸ νερό, πλησιάζει ἀθέατο τὸ ζαρκάδι ποὺ πίνει, τοῦ ἀρπάζει τὸ λαιμὸ μὲ τὰ πλοκάμια του καὶ τὸ τραβάει μὲ δύναμι!

Ἄλλα γίνονται μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα.

Τὸ ἕνα ζαρκάδι ἔχει πιὰ ξοφλήσει μὲ τὴ ζωή.

Τὸ ἄλλο, κατάπληκτο καὶ τρομαγμένο θέλει νὰ φύγει. Ἀλλὰ δὲν προφταίνει. Ὁ Ἀτσίδας... ξεκολλάει ἀπ' τὸ

δέντρο του, πέφτει κάτω σὰν ἀσκὶ κι' ἀμέσως φέρνει τὸ φυσοκάλαμο στὸ στόμα. Ἐνα μικρὸ βέλος ἐξακοντίζεται ὀρμητικὰ κι' ἔρχεται νὰ καρφωθῆ στὰ πλευρὰ τοῦ ζώου.

Τὸ ζαρκάδι δέχεται τὸ χτύπημα, μ' ἕνα βέλασμα πόνου. Κάνει ἕνα τεράστιο ἄλμα, σὰν νὰ γυρεύη νὰ ὑπερπηδήσῃ τὸν θάνατο, ἀλλὰ ὅταν ξαναπέφτῃ στὴ γῆ, εἶναι πιὰ νεκρό!

Ὁ Ἀτσίδας δὲν χάνει καιρό...

Τὸ σέρνει γρήγορα - γρήγορα μακριὰ ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνη λίμνη καὶ τὸ κομματιάζει.

Ἐπειτα ἀνάβει μιὰ φωτιά, τρίβοντας μ' ἐπιτηδειότητα δυὸ ξερὰ ξύλα, ἀραδάζει ἐπάνω στὴ χόβολη τὰ κομμάτια τοῦ ζαρκαδιοῦ κι' ἔπειτα ἀρχίζει νὰ τὰ καταβροχθίζῃ ἕνα - ἕνα, ἀφήνοντας μικροὺς γρυλλισμοὺς ἱκανοποιήσεως.

— Ἐγκὼ τρώει - τρώει, ντικός μου ὄνειρος ὄχι... ψεύτικος, ντικός μου ὄνειρος ἀληθινός!

Τὰ δόντια του, μεγάλα καὶ κοφτερὰ σὰν δρεπάνι, κατακερματίζουν τὶς σάρκες καὶ τὶς στέλνουν σὲ τεράστιες μπουκιές στὸ στομάχι του.

Ὅταν τοῦ μένη γυμνὸ τὸ κόκκαλο, τότε τὸ χέρι του κινεῖται μὲ δύναμι κυκλικὰ καὶ τὸ ἐκσφενδονίζει πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του, πρὸς τὰ πίσω. Κι' ἀμέσως ἔπειτα ἀρπάζει ἄλλο κομμάτι!

Κεφ. 3. Ὁ ὅπου ἀποδεικνύεται πὼς ἓνα κόκκαλο μπορεῖ νὰ σώσῃ μιὰ ζωή!

Ἐμφανικὰ οἱ φυλλωσιῆς τῶν χαμόδεντρων παραμερίζουν, σπρωγμένες ἀπὸ ἓνα μελαψὸ χέρι. Ἐνα ἀποκρουστικὸ κέφαλι προβάλλει πίσω ἀπ' τὸν Ἀτσίδα. Εἶναι μιὰ φάτσα ἄσκημου νέγρου μὲ πλατεῖα μύτη, ἄγρια μάτια καὶ κοντὰ σγουρὰ μαλλιά. Τὸ κούτελο εἶναι στενὸ, χαμηλὸ κι' ἀπὸ τὶς ἄκρες του, δεξιὰ κι' ἀριστερά, φυτρώνουν ἀπειλητικὰ δυὸ τεράστια κέρατα, ἰσχυρὰ καὶ σουβλερὰ σὰν τοῦ βούβαλου!

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν τερατώδη μορφή κυττάζει μ' ἄστυγμὴ τὴν οὐράν του Ἀτσίδα κι' ἓνα ὀπαίσιο χαμόγελο ζωγραφίζεται στὸ πρόσωπό του.

Τὸ δεξί του γέρι ἀνασύρεται πίσω ἀπ' τὶς φυλλωσιῆς καὶ σηκώνεται σινὰ - σινὰ ποδὸς τὰ πάνω. Τὰ δάχτυλα κροσσῶν σφινγτὰ ἓνα βροῦ πρῶτόγονο σφυρί, ποὺ ἔταν πέστη μπροσὶ νὰ κουματιάσῃ ἄκουμα καὶ τὸ πινίσφυρο κρανίον τοῦ κροκόδειλου!

Ὁ Ἀτσίδας, πεσμένος μὲ τὰ χεῖρα στὸ φασί, δὲν ἔνει καταλάβει, πὼς ὁ θάνατος βοίσκεται πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του. Ἐτοιμὸς νὰ πέσῃ μὲ ἀσύλληπτη τανύτητα!

Τώρα τὰ δόντια του λιανίζουν τὸ ἓνα μπούτι τοῦ ζαρκαδιού. Οἱ σάρκες ἀναρπάζονται κυριολεκτικὰ, ἀλέθον-

ται, καταπίνονται καὶ σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἔχει ἀπομείνει μόνο τὸ μεγάλο κόκκαλο. Κατὰ τὴ συνήθειά του ὁ Ἀτσίδας, σηκώνει τὸ χέρι του καὶ τὸ τινάζει πρὸς τὰ πίσω μὲ ἰλιγγιώδη ὄρμη. Τὸ κόκκαλο διαγράφει μιὰ κυκλικὴ τροχιά καὶ χτυπάει μὲ δύναμι στὸ πρόσωπο τὸν τερατώδη ἄνθρωπο, ποὺ στέκεται λίγο πιὸ πίσω, μὲ τὸ σφυρί του ὑψωμένο!

Ἐνας θυμωμένος γρυλλισμὸς τοῦ ξεφεύγει.

Ὁ Ἀτσίδας τὸν ἀκούει κι' ἀναπηδάει. Γυρίζει καὶ βλέπει τὸν ἀπροσδόκητο ἀντίπαλό του. Ἡ πρώτη ματιά του πάει στὰ μεγάλα σουβλερὰ κέρατά του.

— Ἐσύ, τοῦ λέει, ὄχι ἄνθρωπο. Ἐσύ βούβαλο εἶναι!

Ἀμέσως, ὅμως, βλέπει τὸ πρόσωπο, τὸ σῶμα καὶ τὰ χέρια του καί... διορθώνει:

— Ἐσύ, ὄχι βούβαλο! Ἐσύ... ἄνθρωπο εἶναι!

Ἀλλὰ ὁ ἀντίπαλος δὲν χάνει καιρό. Παρατάει τὸ βαρὺ σφυρί, σκύβει τὸ κεφάλι καί, προβάλλοντας ἀπειλητικὰ τὰ κέρατά του, χυμάει μπροστὰ μὲ ἓνα μουγγρητὸ λύσσας.

Ὁ Ἀτσίδας βλέποντας αὐτὴ τὴν ἐπίθεσι, ποὺ δὲν εἶναι καθόλου συνηθισμένη στούς... ἀνθρώπους τὰ χάνει. Κι' ἀμέσως σπεύδει νὰ κἀνῃ καινούργια διόρθωσι:

— Ἐσύ ὄχι ἄνθρωπο, Ἐσύ ὄχι βούβαλο, Ἐσύ... ἄνθρωπο-βούβαλο εἶναι! Ἐγὼ φύσα-

φύσα κάλαμο χτυπήσει έσένα, πετάνει έσένα!

Μέ αστραπιαία ταχύτητα φέρνει τὸ φυσοκάλαμο στὸ στόμα καὶ τὸ φυσάει δυνατά, ἐνῶ συγχρόνως πηδάει πλάγια, γιὰ ν' ἀποφύγη τὰ φοβερά κέρατα τοῦ ἀντιπάλου του.

Τὸ μικρὸ βέλος σφυρίζει στὸν ἀέρα, ἀλλὰ δὲν πετυχαίνει τελείως τὸ στόχο του. Ἀπὸ τὸ πήδημα, ποὺ ἔκανε ὁ Ἀτσίδης, τὸ βέλος λοξεύει καὶ καρφώνεται στὸ μπράτσο τοῦ βουβαλάνθρωπου.

Μιὰ σύσπασι πόνου τοῦ παραμορφώνει τὸ πρόσωπο. Τραβάει τὸ βέλος καὶ τὸ ξεκολλάει, ἐνῶ συγχρόνως τὰ παχειὰ χεῖλια του σμίγουν μπροστὰ κι' ἀφήνουν μιὰ παράξενη γοερὴ κραυγὴ, ποὺ μοιάζει μὲ κλαψούρισμα τσακαλιοῦ!

Σ' αὐτὴ τὴν κραυγὴ ἀπαντοῦν ἀμέσως πολλές ἄλλες ὅμοιες, σὰν νὰ θρίσκεται κάπου κοντὰ ὀλόκληρο κοπάδι πεινασμένων τσακαλιῶν.

Ὁ Ἀτσίδης τὸ καταλαβαίνει καὶ θυμώνει, γιὰτὶ νομίζει πὼς θέλουν νὰ τοῦ... φᾶνε τὸ ψημένο ζαρκάδι!

— Ἐγκὼ έσένα πετάνει! τοῦ φωνάζει. Ἐγκὼ ἀνθρωποβούβαλος πετάνει, ἐγκὼ ὅλος ἀνθρωποβούβαλος πετάνει! Τζαρκάντι ψημένος ντικός μου κοιλιὰ γεμισμένο κάνει!

Τὰ μάτια του ἀστράφτουν ἀπὸ θυμό.

Φέρνει τὸ φυσοκάλαμο στὸ στόμα καὶ ξαναφυσάει. Τώρα

τὸ βέλος, σκίζοντας ὀρμητικὰ τὸν ἀέρα; χαράζει μιὰν εὐθεία γραμμὴ, ποὺ περνάει ἀπὸ τὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρωποβούβαλου καὶ τὸν κεραυνοβολεῖ. Δὲν προφταίνει παρὰ νὰ τεντώσῃ τὰ χέρια του, σὰν φτερὰ λαβωμένου πουλιοῦ, ποὺ προσπαθεῖ μάταια νὰ πετάξῃ! Καὶ πέφτει μὲ βαρὺ γδοῦπο!

Κεφ. 5.— Ὁπου ὁ Ἀτσίδης πέφτει ἐνδόξως, ὑπὲρ... μισοῦ ψημένου ζαρκαδιοῦ!

Βαρεῖα τρέχαλητὰ ἀκούγονται, τώρα, ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ δάσους!

Οἱ ἀνθρωποβούβαλοι ἔρχονται τρέχοντας στὴν πρόσκλησι τοῦ συντρόφου τους.

Ὁ Ἀτσίδης ἔχει τὸν καιρὸ νὰ φύγη ἀμέσως, ἀλλὰ δὲν θέλει ν' ἀποχωρισθῇ ἀπὸ τό... ὑπόλοιπο τοῦ ψημένου ζαρκαδιοῦ! Τρέχει κοντὰ στὴ χόβολη, τὸ ἀρπάζει, τὸ ρίχνει στὸν ὦμο του καὶ κάνει νὰ φύγη, ἀλλὰ τώρα εἶναι ἀργά!

Μελαψοί, μὲ τὰ σουβλερά τους κέρατα, οἱ ἀνθρωποβούβαλοι ἔχουν ξεπηδήσει ἀπὸ παντοῦ, σὰν μιὰ στρατιὰ διαβόλων!

Κραδαίνοντας τὰ ἀκόντια τους ἀπειλητικὰ ὀρμοῦν ἀπὸ ὅλες τὶς πλευρὲς μὲ ἀναρθρες κραυγές.

Ὁ Ἀτσίδης κυριεύεται ἀπὸ λύσσα.

— Ὁκι φᾶτε ψημένος τζαρκάντι ἐμένα!, τοὺς φωνάζει.

Καὶ φυσάει τὸ φυσοκάλαμό του.

‘Ο πιό ἄγριος κι’ ὁ πιό ἐπιθετικὸς ἀντίπαλος, ποὺ βρισκόταν κιόλας πολὺ κοντά, δέχεται καρφωτὸ τὸ βέλος στὸ λαιμό.

Ἐνα ἀνατριχιαστικὸ γουρ-γουρητὸ ξεφεύγει ἀπ’ τὸ λαρυγγί του καὶ τὸ αἷμα ἐκσφενδονίζεται σὰν συντριβάνι! Τὰ μάτια του γεμίζουν τρόμο, τὰ χέρια του πετοῦν τὸ ἀκόντιο καί, μὲ μιὰ σπασμωδικὴ κίνησι, σφίγγουν τὸ λαιμό του, στὸ σημεῖο ἀκριβῶς, ὅπου πάλλεται ἀκόμα τὸ καρφωμένο βέλος. Ἐπειτα, κάνοντας μιὰ ὀδυνηρή, ἀλλὰ καὶ μάταιη προσπάθεια ἀναπνοῆς, τεντώνεται στὶς μύτες τῶν ποδιῶν του καὶ πέφτει ἀνάσκελα.

Αὐτὸ τὸ χτύπημα ἀνακόπτει τὴν ὄρμη τῶν ἄλλων. Γιά μιὰ στιγμὴ σταματᾶνε. Ἐτοιμάζονται γιὰ νέα ἔφοδο καὶ λένε μεταξύ τους μερικὰ λόγια ἀκατάληπτα.

‘Ο Ἀτσιδάς ἐπωφελεῖται. Βάζει κάτω τὸ πολύτιμο ζαρκάδι του, κάθεται ἀπάνω γιὰ νὰ τό... σιγουρέψη καὶ ξαναφυσάει τὸ φυσοκάλαμό του. Δεύτερος ἀντίπαλος κεραυνοβολεῖται. Οἱ ἄλλοι καταλαμβάνονται ἀπὸ λύσσα.

Μὲ μιὰ ταυτόχρονη λαρυγγόφωνη κραυγή, χύνονται ἀπάνω του. Μέσα σ’ ἓνα δευτερόλεπτο ὁ πόλεμος γίνεται μάχη σῶμα πρὸς σῶμα. Τὸ φυσοκάλαμο τοῦ Ἀτσιδά δὲν μπορεῖ νὰ δράσῃ σὲ τέτοια περίπτωσι. Πλήθος ἀκόντια καὶ τεράστια κέρατα στροβι-

λίζονται γύρω του. ‘Ο παχὺς νέγρος ἔχει τὴν ἐντύπωσι, πὼς μεταφέρθηκε ξαφνικά, ἀπὸ τὸν Παράδεισο τοῦ... ψημένου ζαρκαδιοῦ, στὴν Κόλασι τῶν Διαβόλων, ποὺ χορεύουν γύρω του φρενιασμένοι κι’ ἀδυσώπητοι!

‘Ο Θάνατος τὸν ἀγγίζει μὲ τὰ γαμψὰ του νύχια, ὅταν ἓνα βοερὸ σφύριγμα, σὰν ἀπὸ τεράστια σειρήνα βαποριοῦ, κομματιάζει τὴν ἀτμόσφαιρα καὶ γεμίζει τρόμος τοὺς Διαβόλους!

‘Ο Ζοῦμπο, ὁ τεράστιος ἐλέφαντας, ἐφορμᾶ στὸ πεδίο τῆς μάχης, σὰν ἓνα ζωντανὸ κι’ ἀκατανίκητο θωρακισμένο ἄρμα!

Σφυρίζοντας ἀδιάκοπα καὶ ὠργισμένα ἢ φοβερὴ προβοσκίδα του, χτυπάει δεξιὰ κι’ ἀριστερά, μοιράζοντας τὸν θάνατο! Τὰ πόδια του πατᾶνε καὶ πολτοποιοῦν τοὺς μαύρους δαίμονες! Κι’ ἡ Μαλόα, ὄρθια κι’ ἀτρόμητη πάνω σ’ αὐτὸ τὸ κινούμενο φρούριο, τὸ καθοδηγεῖ μὲ κραυγὲς καὶ χτυπάει μὲ τὸ ἀκόντιο, ὅσους ξεφεύγουν!

—Κουράγιο, Ἀτσιδά! φωνάζει.

‘Ο κωμικὸς νέγρος συνέρχεται ἀμέσως. Πρώτη του δουλειὰ εἶναι ν’ ἀρπάξῃ τό... μισὸ ζαρκάδι καὶ νὰ τὸ πετάξῃ ψηλά, στὴ ράχη τοῦ ἐλέφαντα!

—Ἐσύ, ὄκι... φάει, κύριος Μαλόα! φωνάζει. Ψημένος τζαρκάντι ντικός μου εἶναι, ἐμένα κοιλιὰ γεμίσει!

Καί, ἥσυχος πιά γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῆς τροφῆς του, ἀρχίζει νὰ φυσᾷ μὲ τὸ φυσοκάλαμό του, παντοῦ ὅπου βλέπει στόχο!

Ἡ Μαλόα ἔχει σώσει τὴν κατάστασι.

Μόλις ἔφτασε στὴ σπηλιά τους καὶ δὲν βρῆκε τὸν Ἀτσίδα πάνω στίς... ἀγριοκαρπουζιές, ποὺ ἔσερνε ὁ Ζοῦμπο, κατάλαβε πὼς κάτι κακὸ τοῦ εἶχε συμβῆ. Ἀμέσως ξαναγύρισε στὸν ἴδιο δρόμο, ἀκολουθώντας τὰ ἴχνη, ποὺ ἄφησαν στὴ γῆ, καθὼς ἐσέρνονταν οἱ ἀγριοκαρπουζιές. Καὶ ἔφτασε στὴν πιὸ κρίσιμη στιγμή.

* * *

Τώρα οἱ μαῦροι κερασφόροι δαίμονες ἔχουν κυριευθῆ ἀπὸ πανικό. Φεύγουν μπροστὰ στὴν ἐπίθεσι τοῦ ἀσυγκράτητου ἐλέφαντα, σὰν ἓνα κοπάδι καρακάξες, ποὺ τοὺς ρίχτηκε ἓνας πελώριος ἀετός!

Ἀλλά, λίγα μέτρα πιὸ κάτω κοντοστεκόνται.

Ἀπὸ τὶς γύρω λόχμες, ἄγνωστο πὼς, ἀρχίζουν νὰ ξεπετιοῦνται καινούργιες δεκάδες, ἑκατοντάδες κερασφόρων μελαψῶν Διαβόλων!

Ἐκεῖνοι ποὺ ἔφευγαν παίρνουν θάρρος.

Σταματοῦν. Συνεννοοῦνται. Κι' ἀμέσως μιὰ βροχὴ ἀπὸ ἀκόντια, ἐξαπολύονται σφυρίζοντας ἐναντίον τῆς Μαλόα!

Τὸ ἀτρόμητο κορίτσι, ὄρθιο πάνω στὸν ἐλέφαντα, βρίσκεται ἀπροετοίμαστο καὶ τὸ

κορμί της δίνει ἓναν ὑπέροχο στόχο!

Γιὰ ν' ἀποφύγη τὰ θανατηφόρα χτυπήματα, πέφτει ἀπότομα στὰ γόνατα.

Τὰ ἀκόντια περνοῦν πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι της καὶ πάνε νὰ καρφωθοῦν στὰ κοντινὰ δέντρα. Καθὼς γονατίζει, ὅμως, τὰ γόνατά της γλυστροῦν στὴ λεία καὶ λιπαρὴ ράχη τοῦ ἐλέφαντα, κατηφορίζουν πρὸς τὰ πλευρά του, χάνουν τὸ στήσιγμά τους καὶ τὴν παρασύρουν, σὲ μιὰν ἀσυγκράτητη πτώσι πρὸς τὴ γῆ!

Τὸ ἐπόμενο δευτερόλεπτο ἡ Μαλόα βοίσκεται πεσμένη μὲ τὸ κεφάλι ἀνάμεσα στὰ χόρτα!

Μέσα στὴ ζάλη, ποὺ τῆς ἔχει φέρει τὸ χτύπημα, ἀκούει τὸν ἀλλαλαγμὸ τῆς ἄγριας χαρᾶς, ποὺ πλημμυρίζει τὰ στήθια τῶν μαύρων Διαβόλων.

Ὁ Ζοῦμπο, παρασυνηένης ἀπ' τὴ μανία του, κατσδ'ώκει μιὰν οὐμάδα ἀπὸ τὰ κερασφόρα τέρατα.

Οἱ ἄλλοι, ὅμως, προτείνοντας τὰ θανατηφόρα κέοατά τους καὶ σαλεύοντας στὸν ἄερα πελώριους κλάδους δέντρων, κάνουν τὴν τελικὴ τους ἔφοδο πρὸς τὴ Μαλόα καὶ τὸν Ἀτσίδα. Τίποτα δὲν μπορεῖ πιά νὰ τοὺς σώσει ἀπὸ τὴ μανία τῶν τρομερῶν αὐτῶν ὄντων!

**ΚΕΦ. 5. "Όπου ό Τάργκα ά-
νοίγει λογαριασμούς
μέ τούς δλίμονες
τής ζούγκλας!**

Α φήσαμε τόν Τάργκα νά περπατάη μόνος μέσα στην άτέλειωτη κι' επικίνδυνη ζούγκλα. Τό μυστήριο τών άγριμιών, που βρίσκονται τώρα τελευταία, νεκρά, μέ τήν κολιά τους άνοιγμένη από ένα ζευγάρι θανατηφόρα κέρατα, τόν κάνει νά κυττάζη γύρω του τά πάντα μέ προσοχή...

Προχωρεί ώρες πολλές άφοβα, αλλά μέ τό μάτι του άγρυπνο, μέ τ' αύτι στημένο και μέ τούς πανίσχυρους μυώνες του τέλειου κορμιού του έτοιμους νά δράσουν σαν κεραυνοί και σαν θύελλα!

Μικρά άγρίμια, πάνθηρες, άγριόγατοι και τίγρεις, που άκόμα δέν μεγάλωσαν, διασχίζουν τις πυκνές λόχμες, τρέχοντας γοργά, σαν βέλη, κι' αφήνοντας παράξενους σιγανούς γρυλλισμούς.

Ό Τάργκα ξέρει τις συνήθειες τών άγριμιών. Και καταλαβαίνει πως κάποιος άνεμος άνησυχίας πνέει ανάμεσά τους, πως κάποιοι επικίνδυνοι έχθροί τους έχουν παρουσιαστή σ' αύτή τήν περιοχή.

Και τό ένστικτό του δέν γελιέται.

Λίγα βήματα παρακάτω ένα ιδιόρρυθμο ούρλιαχτό τόν καρφώνει στη θέσι του. Στήνει αύτί. Τό ούρλιαχτό ξανακούγεται. Ό Τάργκα ξέρει νά

μεταφράση τί σημαίνει ένας τέτοιος παράξενος λαρυγγισμός του πανσηρα: σημαίνει πως τό σαρκοβορο θηρίο αντιμετωπίζει έναν αντίπαλο, που τόν φοβάται, που τόν τρέμει κυριολεκτικά, αλλά είναι υποχρεωμένο νά δώση μαζί του τή μάχη τής Ζωής ή του Θανάτου!

Άμέσως κινείται άθόρυβα και γοργά, σαν άνεμος.

Πάνω άπ' τό κεφάλι του υπάρχει ένας άπό τούς πολλούς κλάδους, που διασταυρώνονται στη ζούγκλα, προς όλες τις διευθύνσεις.

Τεντώνει τά χέρια, κάνει ένα έλαστικό πήδημα κι' άρπάζει τόν κλάδο. Άμέσως οί μυώνες τών μπράτσων του συστέλλονται, μαζεύονται, πετιούνται προς τά έξω πελώριοι, σαν κεφάλια μικρού παιδιού, και τόν τραβούν μέ άπίστευτη δύναμη. Σαν πούπουλο τό σωμα του, κάτω άπ' αύτή τήν πανίσχυρη έλξι, ξεκολλάει άπ' τό χωμα κι' ανεβαίνει γοργά προς τά κλαδιά του δέντρου!

Τό άλλο δευτερόλεπτο ό Κυρίαρχος τής Ζούγκλας, μέ μιá σβελτάδα, που θα τήν ζήλευαν κι' οί πίθηκοι, κινείται ανάμεσα στις φυλλωσιές τών δέντρων, που μπλεγμένες ή μιá μέ τήν άλλη, σχηματίζουν έναν άδιάκοπο πράσινο θόλο.

Σε λίγο σταματάει.

Ένας τρίτος γρυλλισμός, ίδιος μέ τούς δυό προηγούμενους, τόν κάνει νά σκύψη και νά παραμερίση τά κλαδιά.

Ο Ατσίδας διατρέχει θανάσιμο κίνδυνο. Τό μαχαίρι τής Ραραού είναι έτοιμο να τού θερίει τó κεφάλι! Ο Τάργα έπεμβαίνει, μα ένα φαρμακερό

ξύλος κερρώνεται στο στήθος του! Η Μαλδα ρίχνεται στη μάχη και, ενώ αυτή αντιμετώπιζε τή Ραραού, δ' Ατσίδας κουβαλάει μακριά τόν Τάργα!

Τὸ θέαμα ποὺ ἀντικρύζει εἶναι καταπληκτικό.

Ἐνας πανθηρας συσπειρωμένος, σὲ στασι ἀμυντική, γρυλλίζει ὑποκωφά, δειχνεῖ τα κιτρινα οὐντία του καὶ με τὰ νύχια, βγαλμένα ἔξω ἀπ' τὶς θηκες τους, σκαθεῖ τὸ μαλακὸ χῶμα. Σ' ὅλη τὴν κίνησι τοῦ σθελτου κορμιοῦ του ὑπάρχει μιὰ φανερὴ διαθεσι νὰ ὑποχωρήσῃ. Το βλέμμα του, ὅμως, παρακολουθεῖ ἄγρυπνα τὸν ἀντίπαλο.

Αὐτὸς ὁ ἀντίπαλος προξενεῖ τὴν μεγαλύτερη καταπληξι στὸν Τάργκα. Εἶναι ἓνα ἀνθρώπινο ὄν, ἀλλὰ δυὸ πελώρια, πανίσχυρα καὶ σουβλερὰ κέρατα ποὺ φυτρώνουν στοὺς κροτάφους του, τοῦ δίνουν μιὰν ἀποτρόπαια δαιμονικὴ μορφή.

Στέκεται ἀπέναντι στὸν πάνθηρα σκυφτός, κουλουριασμένος, μὲ ὄψι παλαιστοῦ ποὺ ἀντιμετωπίζει τὸν ἀντίπαλό του. Μέσα στὰ μάτια του λάμπει μιὰ ἀνέκφραστη αἰμοδορία.

Ὁ πάνθηρας, γρυλλίζοντας, κάνει μερικὰ βήματα πρὸς τὰ πίσω. Θέλει νὰ φύγῃ, μὰ ὁ δαιμονικὸς ἀντίπαλος δὲν τὸν ἀφήνει. Σκύβει, παίρνει μιὰ πέτρα καὶ τοῦ τὴν ἐκσφενδονίζει μὲ δύναμι.

Τὸ θηρίο ἀπαντάει μ' ἓνα ὠργισμένο γρύλλισμα. Τὸ εὐλύγιστο κορμί του κάνει μερικὲς φιδίσιες κινήσεις καί, ξαφνικά, τινάζεται ψηλά. Σπαθίζει τὸν ἀέρα καὶ πέφτει μπροστὰ μὲ νύχια καὶ τὰ δόν-

τια του διψασμένα γιὰ αἷμα!

Ὁ δαιμονικὸς ἀντίπαλος περιμένει τὴν ἐπίθεσι.

Καὶ τὴ στιγμὴ, ἀκριβῶς, ποὺ τὸ σῶμα του θηρίου βρίσκεται στο ψηλοτερο σημεῖο τῆς τροχιάς του, αὐτὸς τινάζεται μπροστὰ, ἔπειτα σηκώνεται ἀποτομα ὀρθίος καὶ ξαναπέφτει σὰν νάχη στὴ μέση του ἐλατήριο, ἀντὶ γιὰ ραχοκοκκαλιά!

Ὁ πάνθηρας ἔχει ξοφλήσει τοὺς λογαριασμούς του μὲ τὴ ζωή!

Τὸ κορμί του, μὲ τὴ φόρα ποὺ εἶχε πάρει, συνεχίζει τὸ ταξίδι του, ἀλλὰ, τώρα ἔχει στὴν κοιλιά δυὸ φοβερὲς πληγὲς ἀπὸ τὰ κέρατα τοῦ δαίμονα. Δυὸ βρύσες ἔχουν ἀνδύξει ἐκεῖ καὶ τρέχουν αἷμα!

Ὁ πάνθηρας κυλιέται στὴ γῆ μ' ἓνα βαθὺ μουγγρητό. Κάνει μιὰν ἀγωνιώδη προσπάθεια, σηκώνεται πάλι κι ἀρχίζει μιὰ κουραστικὴ ἀναρρίχησι, στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου, ποὺ τὰ κλαδιά του φιλοξενοῦν τὸν κατάπληκτο Τάργκα.

Ὁ ἀντίπαλος τὸν παρακολουθεῖ μ' ἓνα χαμόγελο διαβολικοῦ θριάμβου καὶ μὲ μιὰ χούφτα χόρτα σκουπίζει τὰ ματωμένα κέρατά του. Τὸ βλέμμα του, ὅμως, καθὼς παρακολουθεῖ τὸν λαβωμένο πάνθηρα, ἀνηφορίζει λίγο παραπάνω καὶ καρφώνεται στὸν Τάργκα, ποὺ βρίσκεται σφηνωμένος στὰ κλαδιά!

Ἀμέσως στὰ μάτια του ἀστράφτει καὶ πάλι ἡ ἀνέκ-

φραστη αίμοβορία. Ὁ πάνθηρας δὲν τὸν απασχολεῖ πιά κι οὔτε τὸν προσέχει, καθὼς σωριάζεται στὴ γῆ ἐξαντλημένος ἀπὸ τὴν αίμορραγία. Μὲ σκοτεινὸ μάτι κυτάζει τὸν Τάργκα καὶ κάνει μερικές κινήσεις, σὰ νὰ θέλῃ νὰ σκαρφάλωσῃ στὸ δέντρο καὶ νὰ τοῦ ἐπιτεθῆ. Τὰ φονικὰ κέρατά του διψοῦν καὶ γι' ἄλλο αίμα!

ΚΕΦ. 6. Ὅπου ἀποδεικνύεται πὼς ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ δὲν ξέρει τί θὰ πῆ: «φόβος»!

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο βλέπει τὶς ἐπιθετικὲς κινήσεις τοῦ ἀντίπαλου του κι' αὐτὸ τοῦ γεμίζει τὴν ψυχὴ μὲ θυμό. Τὰ μαῦρα μάτια του ἐξακοντίζουν σπίθες. Ἀφοῦ τὸ δαιμονικὸ αὐτὸ πλάσμα θέλει νὰ συγκρουσθῆ μαζί του, ὁ Τάργκα δέχεται πρῶτος τὴ μάχη. Δὲν τὸν περιμένει. Πηγαίνει αὐτὸς νὰ τὸν συναντήσῃ! Ἀρπάζει τὸν μακρὸ καὶ λυγερὸ κορμὸ ἐνὸς ἀπὸ τ' ἄπειρα ἀναρριχητικά, ποὺ τυλίγουν τὰ δέντρα τῆς ζούγκλας, πιέζει δυνατὰ τὰ πέλυμά του σ' ἓνα κλαδὶ καὶ τινάζεται γοργὰ πρὸς τὰ ἐμπρός.

Τὸ τέλειο ἀντρικὸ σῶμα του σκίζει σπαθωτὰ τὸν ἀέρα, κάνει ἓνα γοργὸ κυκλικὸ ταξιδάκι.

Τὰ πόδια τοῦ Τάργκα χτυπάνε κατάστηθα τὸν διαβολικὸ ἀντίπαλο καὶ τὸν στέλνουν

νὰ κάνῃ μερικές κουτροβάλες στὸ γράσιδι!

Καταπληκτος ἀπ' τὴν κεραυνοδόλο ἐπίθεσι, ὁ τρομερὸς ἀντίπαλος σηκώνεται, ζυγιάζει τὸ κορμὶ του καὶ προχωρεῖ σιγὰ - σιγὰ, μὲ περίσκεψι καὶ μὲ τὸ κεφάλι του κατεβασμένον μπροστα, ὥστε νὰ προβαλοῦν ἀπειλητικὰ τὰ κέρατά του.

Ὁ Τάργκα τὸν περιμένει μὲ ἡρεμία.

Στηλώνεται πάνω στ' ἀνοιχτὰ πόδια του, ἔχει τὰ χέρια του ἐτοιμα γιὰ ορᾶσι καὶ τὸ μυαλό του δουλεύει γοργὰ.

Τώρα τοὺς χωρίζουν πέντε μέτρα, ἔπειτα τρία.... δύο.... καὶ ὁ τερατώδης ἄνθρωπος χυμάει μὲ ἀπίστευτη ταχύτητα. Τὰ κέρατά του εἶναι ἔτοιμα νὰ σουβλίσουν πέρα ὡς πέρα τὸν ἀντίπαλο.

Ἀλλὰ στὴ ζούγκλα δὲν ὑπάρχει τίποτα πιὸ ταχὺ ἀπὸ τὸν Τάργκα. Οὔτε κι' ὁ ἄνεμος δὲν μπορεῖ νὰ ξεπεράσῃ σὲ γρηγοράδα τὸ πλάγιο ἄλμα ποὺ κάνει γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐπίθεσι καὶ τὸ δεύτερο πήδημα ποὺ πραγματοποιεῖ, περνώντας στὴν ἀντεπίθεσι!

Τὸ κορμὶ του τινάζεται ἐλαφρὰ καὶ καβαλλικεύει τὸν ἀντίπαλο στὴ μέση. Τὰ πανίσχυρα πόδια του δένονται γύρω ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ ἄλλου. Καὶ τὰ χέρια του μὲ μιὰ κίνησι ἀσύλληπτη σὲ γρηγοράδα τοῦ γαντζώνουν τὰ κέρατα!

Δεμένοι σ' αὐτὸ τὸ παράδοξο κι' ἀπίθανο σύμπλεγμα

οί δυὸ ἀντίπαλοι κυλιούνται στὴ γῆ.

Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ἢ πάλῃ γιὰ τὸν Τάργκα καὶ τοὺς τρομεροὺς μυῶνες του εἶναι μιὰ ἀστεία... προπόνησι!

Τὰ χέρια του, σφίγγοντας πάντα τὰ κέρατα, ἀνοίγουν, ἀπομακρύνονται τὸ ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Τὰ κέρατα τοῦ ἀντιπάλου τρίζουν ξερὰ καὶ μένουν, σὰν δυὸ ἀνίσχυρα κι' ἀσήμαντα κομμάτια, στὶς χούφτες τοῦ Τάργκα!

Τὸ Ἐληνόπουλο τὰ πετάει μὲ περιφρόνησι.

Ὁ ἄλλος ἔχει τὸ κουράγιο νὰ συνεχίσῃ τὴν πάλῃ.

Ὁ Τάργκα ἐφορμᾷ καὶ τὰ μπράτσα του τὸν στριφογυρίζουν, ὅπως ὁ ἀνεμοστρόβιλος ἓνα κομμάτι ἄχυρο. Τὸν σηκώνει ψηλά, τὸν χτυπάει κάτω, ἔπειτα τὸν ξανασηκώνει καὶ τὸν... στήνει ὄρθιο!

Χωρὶς τ' ἀποτρόπαια κέρατα ὁ ἀντίπαλος ἔχει μιὰν ὄψι φυσιολογική. Κι' ὁ Τάργκα, χρησιμοποιῶντας ὅλες τὶς διαλέκτους τῆς ζούγκλας, ἀρχίζει νὰ τὸν ρωτᾷ:

— Σὲ ποιά φυλὴ ἀνήκει;

Ὁ ἄλλος, τρομοκρατημένος, προσπαθεῖ νὰ ἐξηγήσῃ σὲ μιὰ παρεφθαρμένη διάλεκτο:

— Ἐγώ... ἔχει... βασίλισσα... Παραοῦ!

Ὁ Τάργκα ἀνατινάξεται.

Δὲν ἔχει δὴ ποτὲ τὴ Παραοῦ. Ξέρεις, ὅμως, πῶς ὅλες οἱ φυλὲς τῶν ἀγρίων ἰθαγενῶν τῆς Ζούγκλας μιλάνε γι' αὐ-

τὴν μὲ σεβασμό, μὲ θαυμασμό καὶ μὲ τρόμο.

Εἶναι ἡ Παραοῦ ἡ ἀσύγκριτη σὲ ὀμορφιὰ μελαψὴ μάγισσα, ποὺ τὰ βότανά της μποροῦν νὰ προκαλέσουν τὶς πιὸ φριχτὲς συμφορὲς!

Τώρα θυμᾶται ὁ Τάργκα τὰ λόγια ἐνὸς περίτρομου καννίβαλου, ποὺ ἰσχυριζόταν πῶς ἡ Παραοῦ εἶχε ὑποτάξει μιὰν ἀπὸ τὶς ἰσχυρότερες φυλὲς τῆς Ζούγκλας καὶ πῶς μὲ τὰ βότανά της εἶχε κάνει νὰ φυτρώσουν κέρατα στοὺς κροτάφους τους! Τότε ὁ Τάργκα τὰ νόμισε ὅλ' αὐτὰ γιὰ παραμύθια.

— Καὶ πῶς βρεθήκατε ἐδῶ; ξαναρωτᾷ τὸν περίτρομο αἰχμάλωτό του.

Αὐτὸς μὲ πολὺ κόπο τοῦ δίνει νὰ καταλάβῃ πῶς ἡ Παραοῦ μὲ τὴ φυλὴ τῶν ὑπηκόων της, ξεκίνησε νὰ ὑποτάξῃ ὅλες τὶς ἄλλες φυλὲς καὶ νὰ γίνῃ ἡ πανίσχυρη καὶ παντοδύναμη βασίλισσα τῆς ἀτέλειωτης Ζούγκλας.

Ὁ Τάργκα θέλει κάτι νὰ τῆ.

Μὰ δὲν προφταίνει, γιὰτὶ ὁ ὕπουλος ἀντίπαλός του ἔχει ἀφήσει τὴ γοερὴ κραυγὴ, ποὺ μοιάζει μὲ θρῆνο τσακαλιοῦ, σημάδι πῶς γυρεύει βοήθεια ἀπὸ τοὺς συντρόφους του.

Καὶ πρὶν περάσῃ ἓνα λεπτό τῆς ὥρας, καμμιά πενηνταριά δαίμονες ἔχουν ξεμπουκάρει ἀπὸ παντοῦ, κρατῶντας στὸ ἓνα χέρι ἀκόντια καὶ στὸ

ἄλλο τεράστιες πολύχρωμες ἀσπίδες.

Τώρα ὁ Τάργκα καταλαβαίνει πῶς ἡ τρομερὴ φυλὴ τῆς Παραοῦ, χωρισμένη σὲ μεγάλες ὁμάδες, κατηφορίζει σιγὰ - σιγὰ τὴν ἀχανῆ Ζούγκλα, ἀφανίζοντας μὲ ἄγριο θάνατο τὰ θηρία καὶ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ βρίσκονται στὸ δρόμο της!

Συστρέφεται σὰν αἴλουρος κι' ἀποφεύγει τὸ πρῶτο ἀκόντιο, ποὺ τοῦ πετοῦν, πηδῶντας πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου. Ἀπὸ κεῖ, μ' εὐκινησία ζαρκαδιοῦ πηδάει στὰ νῶτα ἑνὸς ἄλλου κερασφόρου δαίμονα καὶ μὲ μιὰ τρομερὴ γροθιά στὸν τράχηλο τὸν στέλνει νὰ κοιμηθῆ μέσα στὰ χόρτα.

Ἀμέσως τοῦ παίρνει τὴν ἀσπίδα καί, κρατῶντας τὴν στὸ ἀριστερό του χέρι, ὀρμάει ἀνάμεσα στοὺς ἀντιπάλους του. Στὸ δεξιὸ σφίγγει τὸ μαχαίρι του κι' ἔτσι, καθὼς πηδάει δεξιὰ κι' ἀριστερὰ μὲ ἀστραπιαία γρηγοράδα, φέρνει στοὺς ἐχθροὺς τὸν πανικὸ καὶ τὴ ζάλη.

Εἶναι σὰν τὸν σίφουνα ποὺ ἐξορμάει σὲ μιὰ κοιλάδα σπαρμένη καλάμια καὶ τ' ἀνακατεύει, τὰ τσακίζει καὶ τὰ σωριάζει καταγῆς σὲ ἄμορφους σωρούς!

Τὸ δεξιό του χέρι σηκώνεται ψηλά, καὶ πέφτει πάλι ρυθμικά, σὰν τὸ ἔμβολο μιᾶς μηχανῆς, ποὺ ἐκτελεῖ ἕνα καταστρεπτικὸ ἔργο. Σὲ κάθε του χτύπημα, παύει ν' ἀνα-

πνέει κι' ἕνας δαιμονικὸς ὑπήκοος τῆς ωραίας μάγισσας Παραοῦ. Σιγὰ - σιγὰ ὁ τρόμος χώνεται στὴν ψυχὴ τους καὶ τοὺς παραλύει τὶς κινήσεις. Ἕνας ἀπ' ὅλους κάνει πρῶτος τὴ σκέψη τῆς φυγῆς. Αὐτὸς εἶναι τὸ σύνθημα. Ἀμέσως τὸν ἀκολουθοῦν ὅλοι οἱ ἄλλοι.

Κεφ. 7. Ὅπου τὸ πανηγύρι γενικεύεται κι' ὁ Ἀτσίδης πηγαίνει γιὰ μαλλὶ καὶ φεύγει κουρεμένος!

Ἦώρα ὁ Τάργκα μαίνεται. Τίποτα δὲν ἐπιθυμεῖ πιὸ πολὺ, ἀπὸ τὸ ν' ἀπαλλάξη τὴ Ζούγκλα ἀπ' αὐτὰ τὰ τέρατα. Μὲ τὸ μαχαίρι σφιγμένο στὴν παλάμη τοὺς καταδιώκει βῆμα πρὸς βῆμα.

Ἐκεῖνοι, μὲ τὰ κέρατα σκυμένα μπροστά, φεύγουν σὰ μιὰ περίτρομη στρατιὰ διαβόλων, ποὺ τοὺς κυνηγᾷ ἀμείλικτος ὁ Δαίμονας τοῦ Καλοῦ!

Ἔτσι φεύγουν, μέσα στὴν πιὸ πυκνὴ λόχμη τῆς Ζούγκλας, ἀνοίγοντας δύσκολα δρόμο ἀνάμεσα στὰ κλαδιὰ καὶ στὰ φυτὰ, ποὺ ἔχουν μεγαλώσει ἀγκαλιασμένα, χρόνια καὶ χρόνια.

Καί, ξαφνικά, γίνεται κάτι περίεργο.

Οἱ δαίμονες αὐτοὶ ποὺ γλυστοῦν ἀνάμεσα στὴν πυκνὴ βλάστησι, σὰν μοχθηρὰ φίδια, βγαίνουν ἀπότομα σ' ἕνα μικρὸ ξέφωτο τοῦ δάσους.

Ἐκεῖ βλέπουν ἄλλους δικούς τους νὰ φεύγουν πανικόβλητοι. Ἐνας ἐλέφαντας μανιασμένος τοὺς κυνηγᾷ αὐτούς. Κι' ἓνα ὠραιότατο ξανθὸ κορίτσι, σκαρφαλωμένο στὴ ράχη τοῦ ἐλέφанта, τοὺς χτυπάει μὲ τὸ ἀκόντιο ποὺ κρατᾷε στὰ χέρια της!

Οἱ δυὸ πανικόβλητες ὁμάδες τῶν δαιμόνων ἐνώνονται. Κάτι λένε μεταξύ τους. Παίρνει θάρρος ὁ ἓνας ἀπ' τὸν ἄλλο. Κι' ἀμέσως ἐξακοντίζουν τὰ ἀκόντιά τους, γιὰ νὰ καοφώσουν τ' ὠραῖο κορμὶ τῆς Μαλόα καὶ νὰ τὸ κάνουν κόσκινο!

Τὸ ὠραῖο κορίτσι τῆς Ζούγκλας σκύβει, γιὰ νὰ προφυλαχτῆ, ἀλλὰ γλυστράει καὶ βρίσκεται πεσμένο στὸ χῶμα.

Ἀμέσως οἱ δαίμονες χύνονται μὲ τρομερὲς κραυγὲς θριάμβου καὶ τὰ φοβερὰ κέρατά τους εἶναι ἕτοιμα νὰ τὴ σουβλίσουν καὶ νὰ τῆς κάνουν τὸ κορμὶ κόσκινο!

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή τὰ γύρω ἀγριόχορτα συνταράζονται, σὰν νὰ περνᾷ ἀνάμεσά τους ὁ βοριάς!

Εἶναι ὁ Τάργκα, τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο!

Πηδάει στὸ ξέφωτο καὶ μὲ μιὰ τρομερὴ κραυγὴ πέφτει σὰν κεραυνὸς στοὺς δαίμονες. Μόνον ἡ ἐμφάνισί του τοὺς γεμίζει πανικό. Οἱ ἀναρθρες κραυγὲς τους πνίγονται στὰ λαρύγγια τους. Ἐγκαταλείπουν τὴν Μαλόα ἀπείσοαχτη καὶ φεύγουν σὰν τρελλοί.

Ὁ Τάργκα τρέχει πίσω τοὺς σὰν θύελλα.

Ἡ Μαλόα τὸν ἀκολουθεῖ.

Ὁ Ἀτσίδας κοντοστέκεται λίγο. Ἐπειτα ἀρπάζει τὴν πρόβοσκίδα τοῦ Ζούμπο, σκαρφαλώνει στὴ ράχη του, παίρνει τὸ ὑπόλοιπο τοῦ... ψημένου ζαρκαδιοῦ καὶ τρέχει κι' αὐτὸς κοντὰ στοὺς δυὸ φίλους του, μασώντας ἓνα τεράστιο κοψίδι καί... δικαιολογούμενος στὸν ἑαυτό του:

— Ἐγκὼ τρέξει - τρέξει, κοιλιά ἐμένα ὄχι γεμάτη, ἐγκὼ πετάνει - πετάνει! Πρῶτα φάει - φάει τζαρκάρντι, ἔπειτα τρέξει - τρέξει ματζὶ μὲ κύριος Μαλόα καὶ κύριος Τάργκα!

* * *

Τώρα ἔρχεται στὴ ζούγκλα τὸ δειλινὸ καὶ σηκώνεται ἓνα δυνατὸ ἀεράκι, ποὺ ἀναμαλλιάζει τὰ πυκνὰ δέντρα καὶ βουίζει στὶς φυλωσιῆς καὶ βογγᾷε στὰ βαθειὰ σπήλαια.

Τρομαγμένοι οἱ δαίμονες φεύγουν πρὸς τὴν περὶοχὴ τῆς Παραοῦ. Αὐτὴ ἡ περὶοχὴ εἶναι ὠχυρωμένη μὲ διπλὴ σειρὰ πασσάλων καὶ τὴν προστατεύουν οἱ πιὸ ἐκλεκτοὶ καὶ πιὸ αἰμοβόροι πολεμιστὰὶ τῆς φοβερῆς φυλῆς.

Ἀπὸ μακρὰ ἀντηχοῦν οἱ φοβισμένες καὶ συνθηματικὲς κραυγὲς τους. Ἡ Παραοῦ, ἡ ὁμορφὴ μελαψὴ μάγισσα τὶς ἀκούει. Τινάζεται, ἀρπάζει τὸ ἀκόντιο, τὸ πελώριο μαχαίρι της καὶ τὴν πλουμισμένη ἀσπίδα της κι' ἐξορμάει. Ἐχει ἀκαταμάχητες πολεμικὲς ἰκα-

νόητες. Καὶ οἱ πιὸ δυνατοὶ ἄντρες τὴν τρέμουν, γ.α.τι ξέ-
ρουν πῶς μιὰ μονομαχία μαζί
της σημαίνει θάνατο!

Οἱ ἄλλοι πολεμιστὰὶ τὴν ἀ-
κολουθοῦν.

Κι' ἔτσι, σὲ παράταξι μά-
χης, φτάνουν μπροστὰ στὴν
ὠχυρωμένη γραμμὴ τῶν πασ-
σάλων.

Ὁ Τάργκα κι' ἡ Μαλόα ἔ-
χουν φτάσει σὲ μικρὴ ἀπόστα-
σι ἀπὸ τὴν ὠχυρωμένη γραμ-
μὴ καὶ κοντοστέκονται.

Τὸ ἀετίσιο μάτι τοῦ ἀτρό-
μητου Ἑλληνόπουλου διατρέ-
χει τὶς τάξεις τῶν ἐχθρῶν καὶ
δὲν βρίσκει ἀκρῆ. Εἶναι πολ-
λοί, πάνοπλοι καὶ ἡ παρου-
σία τῆς ὁμορφῆς μάγισσας
τοὺς ἔχει φανατίσει.

Μιὰ μάχη μαζί τους φαίνε-
ται τρομερὰ δύσκολη δουλειά.
Τόσο δύσκολη, ὥστε κι' αὐ-
τὸς ἀκόμα ὁ Τάργκα τὴ συλ-
λογίζεται μὲ δισταγμὸ.

Ξαφνικά, ὁμως, ἀνατινάζε-
ται.

Βλέπει κάποιον ἀναβρα-
σμό, κάποιαν ἀναταραχὴ στὶς
τάξεις τῶν ἀντιπάλων. Προσέ-
χει καλύτερα καὶ διακρίνει
τόν... Ἄτσίδα, ποὺ ἔχει κιό-
λας πιαστῆ στὴ μάχη!

— Ὁ Ἄτσίδας!, φωνάζει.
Πῶς βρέθηκε ἐκεῖ;

Πραγματικά, ὁ τρόπος ποὺ
ἔφτασε ὁ κωμικὸς νέγρος ὡς
τὶς θέσεις τῶν ἐχθρῶν εἶναι ἀ-
φάνταστα παράδοξος. Καθὼς
ἀκολουθοῦσε τὰ ἴχνη τοῦ Τάρ-
γκα κοντοστάθηκε. Δίπλα του
βλέπει ἕναν τεράστιο, ἀλλὰ
χαμηλὸ σκοτεινὸ ὄγκο, ποὺ

κινεῖται ἀλλὰ καὶ σέρνεται πά-
νω στὸ χῶμα. Εἶναι μ.ὰ ἀπὸ
τὶς πιὸ μεγάλες χελῶνες τῆς
ζούγκλας καὶ τὸ χοντρὸ κεφά-
λι τοῦ Ἄτσίδα κατεβάζει
μιὰ... σοφὴ ἰδέα:

— Ἐγκὼ ξάπλα - ξάπλα
ράκη ντικὸ σου, ἐσὺ πάει ἐ-
μένα ἀνθρωποβούβαλο, ἐγκὼ
φύσα - φύσα κάλαμο σκοτώ-
σει ἀνθρωποβούβαλο!

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ
ξαπλώνεται στὸ καύκαλο τῆς
πελώριας χελώνας καὶ τὴν ἀ-
φήνει νὰ προχωρήσῃ σιγὰ -
σιγὰ πρὸς τὸ ἐχθρικὸ στρατό-
πεδο.

Κανεὶς δὲν τὸν βλέπει, ὡς-
που φτάνει κοντὰ στοὺς ἐ-
χθρούς. Τότε πηδάει ἀπ' τὸ
καύκαλο, σηκώνεται ὄρθιος
καὶ τεντώνει ψηλὰ τὸ χέρι
του, ποὺ εἶναι ὠπλισμένο μ'
ἕνα ἀκόντιο.

Μπροστὰ του βρίσκεται ἡ
τρομερὴ Παραοῦ.

Ὁ Ἄτσίδας τὴ βλέπει,
γουργώνει τὰ μάτια του καὶ
νοιώθει νὰ ξυπνᾷ μέσα του
ὁ... ἵπποτισμός!

— Ἐσὺ γυναῖκος, Ἄτσίντα
ὄκι μαλλώνει μὲ γυναῖκος!,
τῆς λέει. Ἐσὺ φωνάζει ἄν-
τρος. ἐγκὼ σκοτώσει ἄντρος!

Ἄλλὰ ἡ Παραοῦ εἶναι θύελ-
λα!

Καθὼς τὸν βλέπει νὰ ξεφυ-
τρώνη μπροστὰ τῆς σάν...
ραπανάκι καὶ νὰ τὴν ἀπειλῆ
μὲ τὸ ἀκόντιο, πηδάει λοξά,
σηκώνει τὸ χέρι τῆς ψηλὰ κι'
ἀμέσως τὸ κατεβάζει μὲ ἱλιγ-
γιώδη ταχύτητα!

Τὸ πελώριο μαχαίρι π

κρατάει, σχίζει τὸν ἀέρα κυκλικά καὶ μὲ τὴν κοφτερὴ πλευρά του χτυπάει τὸ ἀκόντιο τοῦ Ἀτσίδα καὶ τὸ κόβει πέρα ὡς πέρα, σὰ νάταν ἓνα τρυφερὸ ἀγγουράκι!

Κατάπληκτος ὁ Ἀτσίδας γέρνει τὸ κορμί του πίσω, γιὰ νὰ μὴ θεριστῆ κι' αὐτὸ ἀπὸ τὸ τρομερὸ μαχαίρι τῆς Παραοῦ!

Εἶναι μιὰ στιγμὴ ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν Ἀτσίδα.

Ὁ Τάργκα τὸν βλέπει ἀπὸ μακριὰ καὶ ὀρμάει σφίγγοντας τὸ μαχαίρι του.

Ἀλλὰ ἡ ὁμορφὴ μάγισσα,

Φαρμακερὰ βέλη χτυποῦν τὴν ὁμορφὴ, μαύρη μάγισσα!

ὅταν ἀρχίσῃ τὴν ἐπίθεσί της εἶναι ἀκαταμάχητη.

Καθὼς ὁ Ἀτσίδας γέρνει πίσω γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ θέρισμα, δέχεται ἀπὸ τὴν ἀντίπαλό του μιὰ κλωτσιὰ στὸ στήθος, ποὺ τὸν στέλνει νὰ πέσῃ ἀνάσκελα, στὸ παχὺ χορτάρι. Ἐνα βραχνὸ μούγκρισμα βγαίνει ἀπὸ τὸ στήθος του.

Ἡ Παραοῦ πηδάει κοντὰ του σὰν Μαινάδα. Γύρω της, τρεῖς - τέσσερις ὑπήκοοί της εἶναι ἔτοιμοι νὰ τὴν βοηθήσουν. Ἀλλὰ δὲν χρειάζεται. Ἡ ὁμορφὴ καὶ σατανικὴ μάγισσα σηκώνει πάλι τὸ ἀχόρταγο μαχαίρι της καὶ τὸ κατεβάζει μὲ δύναμι, γιὰ νὰ χωρίσῃ τὸ παχὺ σῶμα τοῦ Ἀτσίδα σὲ δυὸ κομμάτια!

Τὸ ἀστραφτερὸ ἀτσάλι κατεβαίνει γοργά.

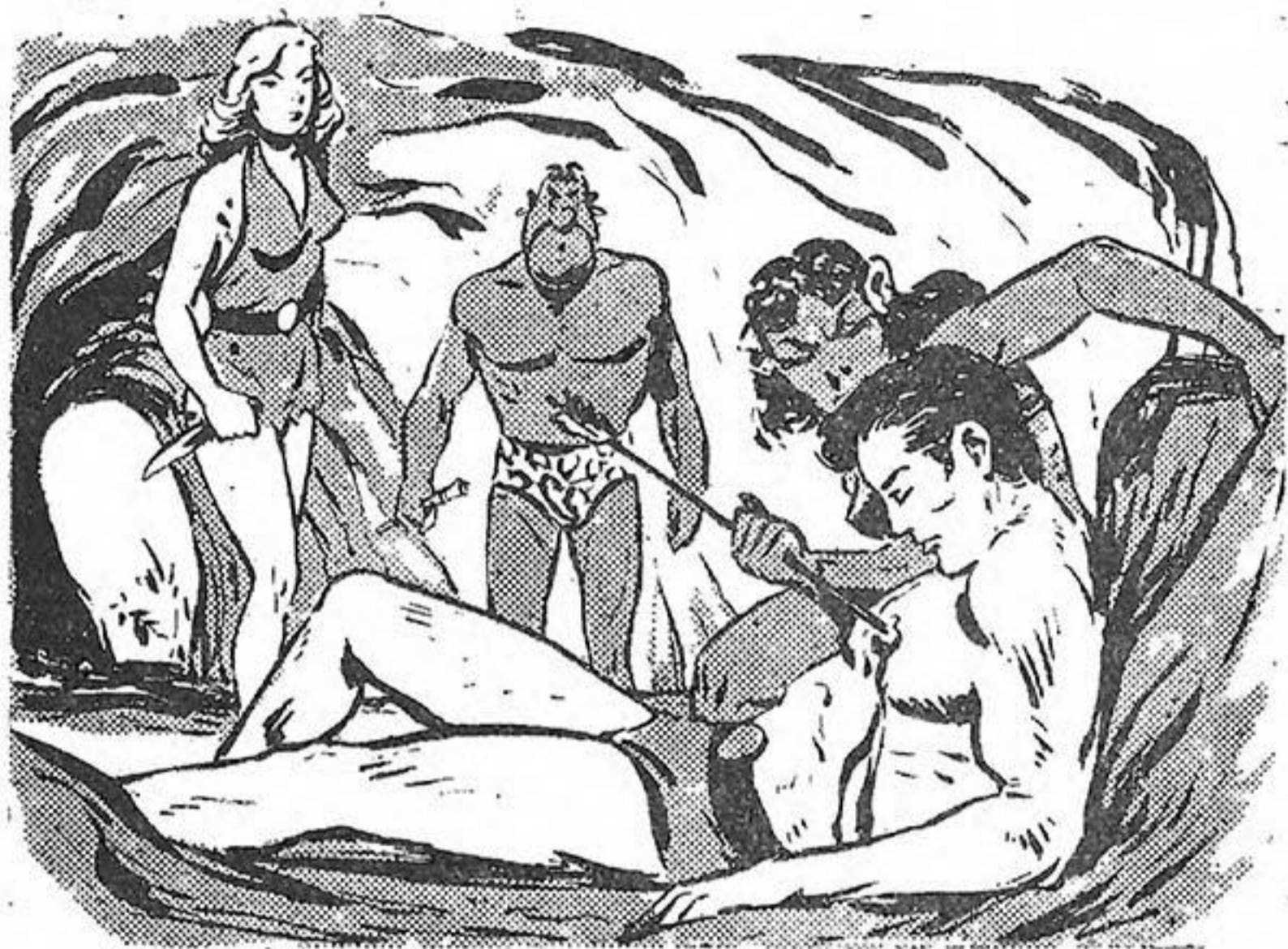
Ἀλλὰ, πρὶν φτάσῃ στὸν στόχο του, χτυπάει μὲ δύναμι σ' ἓνα ἀπρόοπτο ἐμπόδιο ποὺ μπῆκε μπροστὰ κι' ἀνακόπτει τὴν ὀρμή του ἀφήνοντας μιὰ μεταλλικὴ κλαγγή!

Τὸ ἐμπόδιο αὐτὸ εἶναι τὸ μαχαίρι τοῦ Τάργκα.

Τὸ ἀδάμαστο Ἑλληνόπουλο ἔχει πηδήσει κιόλας τοὺς πασσάλους, δρώντας κεραυνοβόλα καὶ συντριπτικά.

Μ' ἓνα βίαιο τίναγμα τοῦ χεριοῦ του ρίχνει ἀνάποδα τὴ Παραοῦ κι' ἔπειτα ὀρμάει στοὺς σωματοφύλακές της. Μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα τὸ

Ἡ Παραοῦ, με μεγάλη ἐπιδεξιότητα, ἀποσπᾶ τὸ βέλος ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ Κυρίαρχου τῆς Ζούγκλας!

χέρι του ἀνεβαίνει καὶ κατεβαίνει. Αὐτὸ ξαναγίνεται καὶ δευτέρη καὶ τρίτη καὶ τέταρτη φορὰ. Οἱ κερασφόροι δαίμονες πέφτουν βογγώντας σὰν βώδια. Ὁ Τάργκα πηδάει κοντὰ στὴ Παραοῦ καὶ τὴ διατάζει νὰ σηκωθῆ!

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ἀνθρωποβούβαλους, χωμένος στὰ πλατειὰ φύλλα ἑνὸς ἐξωτικοῦ φυτοῦ, τεντώνει τὸ τόξο του, σκοπεύει με στόχο τὸ στήθος τοῦ Τάργκα καὶ παρατάει τὴ χορδή!

ΚΕΦ. 8. "Ὄπου ἡ Μαλόα ἀγωνίζεται με ἡρωϊσμό γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ πολυαγαπημένου τῆς Τάργκα!

Τὸ βέλος σκίζει γοργὰ τὸν ἄερα. Ἡ αἰχμὴ του τρυπάει τὸν Τάργκα στὸ δεξιὸ μέρος τοῦ στήθους καὶ χώνεται βαθειὰ στὴ σάρκα του.

Μιὰ γκριμάτσα πόνου παραμορφώνει τ' ὄμορφο ἀνδρὸπρεπὲς πρόσωπο τοῦ Ἑλληνόπουλου. Οἱ πόνοι ποὺ νοιώθει εἶναι πραγματικὰ ἀβάσταχτοι, γιὰ τὰ βέλη τῶν ὀ-

παδῶν τῆς Παραοῦ εἶναι βουτηγμένα στον υψητηριωσὸ χυμὸ εἰνος φυτοῦ. Ἡ υψητηριωσὸ αὐτὸ κάνει τὸ χτυπημὰ οὐνηρο καὶ δὲν αφήνει τὴν πληγὴ νὰ κλεισθῆ πῶτε!

Ὁ Τάργκα βογγαεὶ σὰν λαβωμένο λιονταρι.

Μὲ τὸ χέρι τοῦ προσπαθεῖ νὰ τραθησῆ τὸ βελος, ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο. Ἡ ἀγκίστρα τῆς αἰχμῆς τοῦ ἔχουν γατζωθῆ μέσα γιὰ καλὰ!

Τὸ αἷμα τρέχει ποταμὶ, ἡ ἐξάντλησι ἔρχεται ραγδαία κι' οἱ πόνοι γίνονται πιὸ ἀφόρητοί, ὅσο παρατείνεται ἡ ἐνέργεια τοῦ δηλητηρίου.

Καὶ ὁ γίγαντας κλονίζεται.

Κάτι σὰν πυκνὸ πέπλο τοῦ θολώνει τὰ μάτια. Τὰ γόνατά τοῦ λυγίζουν, δὲν μποροῦν νὰ κρατήσουν τὸ ἔαρος τοῦ κορμιοῦ τοῦ. Τὸ πέπλο γύρω του γίνεται πιὸ θολό... πιὸ θολό, ὥσπου σωριάζεται κάτω λιπόθυμος!

Ἡ Παραοῦ αφήνει μιὰ κραυγὴ χαρᾶς.

Τώρα ὁ ἀνίκητος ἀντίπαλος βρίσκεται στὴν ἀπόλυτη διάθεσί της. Καὶ τὸ μεγάλο μαχαίρι τῆς ἀνυψώνεται νὰ πέσῃ καὶ νὰ κομματιάσῃ τὸ πιὸ τέλειο ἀντρικὸ σῶμα, ποῦ πλάστηκε στὴ γῆ!

Ἡ Μαλόα βλέπει τὴ σκηνὴ ἀπὸ μακριὰ κι' οἱ τρίχες τῆς ὀρθώνονται ἀπὸ τὴ φρίκη. "Ἐτσι, ἀπρόοπτα, μπροστὰ στὰ μάτια τῆς, κινδυνεύει νὰ χάσῃ γιὰ πάντα τὸν ἀγαπημένο τῆς Τάργκα, ἐξ αἰτίας μιᾶς σειρᾶς δολοφονικῶν χτυ-

πημάτων. "Ἄν τρέξῃ νὰ προλασῇ, θὰ φτασῇ πολὺ ἀργά. Ἡ μαχαίρι τῆς Παραοῦ, ποῦ αἰώρεται κίονας πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ λιποθυμισμένου Τάργκα, θαχὴ τελεώσει τὸ φρικιαστικὸ ἐργὸ τοῦ!

Ἡ Μαλόα σκύβει γοργὰ κι' ἀρπάζει ἓνα ἀκόντιο ποῦ βρίσκεται χάμω. Ἡ σφίγγει γερὰ κι' οἱ χαλύβδινοὶ μυῶνες, ποῦ βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὴ ροδολευκὴ ἐπιδερμίδα τῆς τεντώνονται, ὡθοῦν τὸ χέρι τῆς πρὸς τὰ πίσω κι' ἔπειτα τὸ ξαναστέλνουν μὲ δυναμὶ μπροστὰ!

Τὸ τίναγμα εἶναι πανίσχυρο καὶ καλοζυγιασμένο.

Τὸ ἀκόντιο φεύγει σφυρίζοντας καὶ μὲ τὴ μπρούτζινη αἰχμὴ τοῦ χτυπάει τὸ μαχαίρι, ποῦ κρατεῖ ἡ Παραοῦ, ἀκριβῶς στὴ λαβή!

Τὸ μεγάλο μαχαίρι φεύγει ἀπὸ τὰ δάχτυλα τῆς ἐκπληκτικῆς Παραοῦ καὶ τινάζεται μακριὰ.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ Μαλόα ξεχύνεται ἀκράτητη.

Περνάει μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς πάνω ἀπ' τοὺς ἄγριους θάμνους, φτάνει κοντὰ στὸν ἀγαπημένο τῆς, σκύβει κοντὰ τοῦ, παίρνει τὸ μαχαίρι του, παίρνει καὶ μιὰ ἀπὸ τὶς ἀσπίδες ποῦ βρίσκονται σκορπισμένες μαζί μὲ τὰ πτώματα τῶν ἀνθρωποβουβάλων καὶ στέκεται μὲ στάσι μάχης!

Ἡ Παραοῦ τὴν κυττάζει μὲ κατάπληξι. Αὐτὴ κρατᾷ τώρα ἓνα ἀκόντιο καὶ τὰ μάτια τῆς πετοῦν φλόγες.

Ὁ Ἀτσίδας, πού στο μεταξὺ ἔχει συνέλθει, τρέχει κοντὰ στὸν Τάργκα. Σκύβει, τὸν παίρνει στὰ δυνατὰ του μπράτσα, τὸν ρίχνει στὸν ὦμο του καὶ τρέχει νὰ τὸν μεταφέρῃ σὲ τόπο ἀσφαλισμένο.

Ἡ ὠραία μελαψὴ μάγισσα τὸν βλέπει μὲ λύσσα, ἀλλὰ καταλαβαίνει, πὼς γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸν ἀναίσθητο Τάργκα, πρέπει πρῶτα νὰ περάσῃ πάνκ ἀπὸ τὸ νεκρὸ κορμὶ τῆς Μαλόα! Αὐτὸ πολλαπλασιάζει τὴ λύσσα της. Θέλει μὲ κάθε τρόπο νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴ μέση τὴν ξανθὴ ἀντίπαλό της. Καὶ σηκώνει τὸ ἀκόντιο.

Γιὰ μιὰ στιγμή οἱ δυὸ ὄμορφες κοπέλλες ἀναμετριοῦνται μὲ τὸ βλέμμα.

Ἀλλὰ ἡ Μαλόα δὲν χάνει καιρό.

Τὸ λαστιχένιο σῶμα της συσπείρωνεται κι' ἔπειτα πηδάει ἔπανω στὴ Παραοῦ. Ἐκείνη ἀμύνεται τινάζοντας μπροστὰ τὸ κοντάρι της. Ἡ αἰχμὴ ἀναζητᾷ τὴ ροδαλὴ ἐπιδερμίδα τῆς Μαλόα, ἀλλὰ τὸ κορίτσι τῆς Ζούγκλας, μὲ μιὰν ἀστραπιαία κίνησι βάζει τὴν ἀσπίδα μπροστὰ.

Ἐνας ξερὸς κρότος ἀκούγεται ἀπὸ τὸ χτύπημα τοῦ ἀκόντιου στὸ μέταλλο τῆς ἀσπίδας. Ἡ Παραοῦ κάνει ἓνα βῆμα πίσω καὶ καθὼς βλέπει τὸ μαχαίρι τῆς Μαλόα ἔτοιμο νὰ τὴν καρφώσῃ, πέφτει ὀρμητικὰ μπροστὰ γιὰ ν' ἀρπάξῃ τὰ πόδια της καὶ νὰ τὴν ἀνατρέψῃ!

Ὅμως ἡ ξανθὴ συντρόφισ-

σα τοῦ Τάργκα μαντεύει τὴν κίνησί της. Τραβᾷ τὸ δεξὶ της πόδι πρὸς τὰ πίσω. Καὶ κατῶς ἡ μελαψὴ μάγισσα κάνει τὴν παράτολμη βουτιά της, τὸ πόδι τῆς Μαλόα τινάζεται μπροστὰ μὲ ἀπίστευτη δύναμι!

Ἡ κλωτσιὰ πού δέχεται ἡ Παραοῦ στὸ πρόσωπο εἶναι τρομαχτική. Τὸ κεφάλι της γέρνει πίσω μὲ ὄρμη, σὰν νὰ θέλῃ νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο σῶμα. Ἐπειτα ξανάρχεται μπροστὰ καὶ πέφτει στὸ χῶμα, γεμάτο ἀστρα καὶ καμπάνες, ἀπὸ τὸ χτύπημα πού δέχτηκε.

Ἀδυσώπητη ἡ Μαλόα γονατίζει κοντὰ της. Τὴ γυρίζει ἀνάσκελα κι' ἀκουμπᾷ τὴν αἰχμὴ τοῦ μαχαριοῦ της στὴ μελαψὴ ἐπιδερμίδα τῆς μάγισσας.

— Εἶσαι αἰχμάλωτή μου!, τῆς λέει. Δόσε ἐντολὴ στοὺς ἀνθρώπους σου ν' ἀπομακρυνθοῦν!

**ΚΕΦ. 9. "Όπου ἡ Παραοῦ πέ-
φτει στὸν λάκκο ποῦ
εἶχε σκάψει γιὰ τοὺς
ἄλλους !**

Μέσα στὸν πυρετὸ ποῦ τοῦ ἔχει φουντώσει ἡ πληγὴ καὶ τὸ δηλητήριο τῆς μάγισσας, ὁ Τάργκα βογγάει καὶ παραμιλάει.

Γύρω, τὰ τοιχώματα τῆς σπηλιάς ἀντηχοῦν ἀπὸ τὰ βογγητά του. Δίπλα του κάθεται ὁ Ἄτσίδας. Τὸ πρόσωπό του ἔχει μιὰ βλακώδη γκριμάτσα λύπης. Τὸ κεφάλι του τινάζεται κάθε τόσο, σὰν νὰ θέλῃ ν' ἀπαλαγῆ ἀπὸ τὸν χαλκᾶ ποῦ κρέμεται στὴ μύτη του, — σημάδι μεγάλης ἀπελπισίας.

Ἄξαφνα ἀκούγονται βήματα στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιάς. Ὁ Ἄτσίδας πετιέται ἀνήσυχος καί, καθὼς βλέπει ἐκείνην ποῦ ἔρχεται, γουρλώνει τὰ μάτια, ὑποχωρεῖ φοβισμένος καὶ φέρνει τὸ φυσοκάλαμο στὸ στόμα του.

Εἶναι ἡ Παραοῦ καὶ προχωρεῖ μὲ σκυφτὸ κεφάλι.

Ἄμέσως, ὅμως, τὸ μάτι του ἀστράφτει ἀπὸ χαρά. Βλέπει τὴ Μαλόα ποῦ ἀκολουθεῖ, μὲ τ' ὠραῖο της πρόσωπο τελείως ἤρεμο καὶ μὲ τὸ μαχαίρι σφιγμένο στὰ δάχτυλα. Καταλαβαίνει πὼς τὸ ξανθὸ κορίτσι τῆς Ζούγκλας ἔχει δαμάσει τὴ μελαχροινὴ Παραοῦ. Καὶ ξεσπάει σὲ ἐκδηλώσεις χαρᾶς.

Μὰ τὸ κορίτσι τῆς Ζούγκλας δὲν ἔχει καιρὸ γιὰ χάσι-

μο. Δείχνει στὴ Παραοῦ τὸν Τάργκα, ποῦ φλέγεται ἀπὸ τὸν πυρετὸ καὶ τῆς λέει ξερά, ἐνῶ ἡ ἀποφασιστικότητά λάμπει στὰ μάτια της:

— "Ἐχεις καιρὸ ὡς ποῦ νὰ βγῆ ὁ ἥλιος πίσω ἀπὸ τὰ ψηλὰ βουνά, νὰ τὸν γιατρέψῃς μὲ τὰ βότανά σου! "Αν ὡς τότε ὁ Τάργκα δὲν γίνῃ καλά θὰ πεθάνῃς!

Πιο πέρα ὁ Ἄτσίδας... ξεσπαθώνει:

— "Ἐγκὼ φύσα - φύσα κάλαμο πετάνει ἐσένα!, τῆς φωνάζει. Κύριος Τάργκα ὄχι πονάει πιά, ἐγκὼ ὄχι πετάνει ἐσένα!

Καὶ κρατάει τὸ φυσοκάλαμό του ἔτοιμο νὰ μπῆ σὲ δράσι.

Ἡ Παραοῦ βλέπει πὼς δὲν ἔχει τρόπο νὰ ξεφύγῃ, ἂν θέλῃ νὰ γλυτώσῃ ζωντανὴ ἀπὸ τὸ κορίτσι τῆς Ζούγκλας, — ἀπὸ τὴ Μαλόα.

Σκύβει, γονατίζει κοντὰ στὸν πληγωμένο γίγαντα καὶ τοῦ ἀλείφει τὴν πληγὴ μὲ χυμοὺς παράξενων βοτάνων, ποῦ τοὺς ἔχει πάντα μαζί της. Ἄμέσως ὁ πόνος ὑποχωρεῖ. Ἡ Παραοῦ σκύβει πιὸ πολύ. Πιάνει τὸ δηλητηριασμένο βέλος καὶ μὲ ἐπιδέξιες κινήσεις τὸ τραβάει, τὸ ξεκολλάει ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ Τάργκα καὶ τὸ πετάει μακριά.

Καινούργια αἱμορραγία ξαναρχίζει, ἀλλὰ ἡ ὀμορφὴ μάγισσα ἔχει καὶ γι' αὐτὴν τοὺς κατάλληλους χυμούς. Ἀλείφει πάλι τὴν πληγὴ κι' ἀμέσως τὸ αἷμα παύει νὰ τρέχῃ.

Ὁ Τάργκα ἀφήνει ἓνα ἀνάλαφρο βογγητό, πού φανερώνει ἀνακούφισι.

Ἡ Μαλόα, τὸ κορίτσι - τίγρις, στέκεται ἀπὸ πάνω ὀρθία καὶ παρακολουθεῖ μὲ σφιγμένα χεῖλια. Κάπου - κάπου τὰ μάτια της βουρκώνουν.

Ἡ μελοψῆ μάγισσα ἀνασηκώνεται.

— Θὰ γίνῃ καλά; τὴ ρωτάει ἡ Μαλόα μὲ ἀγωνία.

Ἡ Παραοῦ τὴν κυττάζει καὶ τὰ μαῦρα μάτια της ἀστράφτουν ἀπὸ τὴ φωτιά τοῦ μίσους. Ἐνα διαβολικὸ χαμόγελο ζωγραφίζεται στὶς ἄκρες τῶν χειλιῶν της. Μιλῶντας μὲ κόπο τὴ διάλεκτο τῆς Μαλόα, τῆς δίνει νὰ καταλάβῃ, πὼς γιὰ νὰ γίνῃ ὁ Τάργκα ἐντελῶς καλά, χρειάζονται μερικὰ μαγικὰ ξόρκια στοὺς θεοὺς τῆς Ζούγκλας.

— Νὰ γίνουν ἀμέσως!, προστάζει ἡ Μαλόα.

Καὶ ἡ μάγισσα δὲν χάνει καιρό.

Πέφτει στὰ γόνατα κι' ἀπὸ τὰ χεῖλια της ξεφεύγουν κάτι λαρυγγώδεις κραυγές, πού θυμίζουν τὸν θρῆνο τοῦ τσακαλιού!

Ὁ Ἀτσίδας τ' ἀκούει κι' ὀναπηδάει.

Θυμάται πὼς μὲ μιὰ τέτοια κραυγὴ κάλεσε σὲ βοήθεια καὶ ὁ ἀνθρωποβούβαλος, ὅταν πρωτοχτυπήθηκαν οἱ δύο τους!

Τὰ μάτια του κοκκινίζουν ἀπὸ θυμό, τὰ μάγουλά του φουσκώνουν σὰν τρομπέττες καὶ τὸ κεφάλι του κουνιέται.

δαιμονισμένα, τινάζοντας τὸν πελώριο χαλκᾶ τῆς μύτης του πέρα - δῶθε.

— Ἐσὺ ὄχι σκούζει - σκούζει τσάκαλος!, τῆς φωνάζει. Ἐσὺ φέρει οὐλὸς ἀνθρωποβούβαλος, ἐγκὼ πετάνει ἐσένα μὲ φύσα - φύσα κάλαμος!

Ἀστραπιαῖα ἡ Μαλόα καταλαβαίνει τὸ δόλιο σχέδιο τῆς μάγισσας. Τρέχει κοντὰ της, στηρίζει τὸ μαχαίρι στὴ ράχη της καὶ τῆς λέει:

— Προχώρει! Θὰ φτάσης ὡς τὴν ἔξοδο τῆς σπηλιάς καὶ θὰ δώσης διαταγὴ στοὺς ὑπηκόους σου νὰ μὴν πλησιάσουν. Μὲ τὸν πρῶτο πού θὰ δῶ νὰ σιμῶνῃ σ' αὐτὴ τὴ σπηλιά, θὰ βάλω στὴ ζωὴ σου τελεία!

Ἀναγκαστικά, ἡ Παραοῦ προχωρεῖ.

Μέσα στὸ δαιμονικὸ μυαλό της στροβιλίζονται διάφορα σχέδια. Ὅταν φτάνῃ στὴν ἔξοδο τῆς σπηλιάς στηλώνεται ὀρθία καὶ προσπαθεῖ, κάτω ἀπ' τὴν ὠχρὴ ἀστροφεγγιά, νὰ ξεχωρίσῃ τίς θέσεις τῶν ὀπαδῶν της.

Ἀλλά... δὲν τῆς μένει καιρός!

Εἰδοποιημένοι ἀπὸ τὴ συνθηματικὴ κραυγὴ της, οἱ ἀνθρωποβούβαλοι ἔχουν σιμῶσει στὴ σπηλιὰ κι' ἔχουν σκορπιστῆ, σχηματίζοντας ἓνα κυκλικὸ τόξο λίγο μακρύτερα ἀπὸ τὸ στόμιό της.

Τὰ χέρια τους κρατοῦν ἀκόντια καὶ τόξα. Τὰ μάτια τους προσπαθοῦν νὰ ξεχωρίσουν τί γίνεται σ' ἐκείνη τὴ σπηλιὰ, ἀπ' τὴν ὁποία ἀκού-

στηκε τὸ σύνθημα τῆς μαύρης μάγισσας.

Καί, ξαφνικά, μέσα στὸ λιγοστὸ φῶς ποὺ δίνει ἡ ἀστροφεγγιά τῆς τροπικῆς νύχτας, βλέπουν μιὰ σκιά νὰ προῦαλλει! Κάποιος βγαίνει ἀπὸ τὴ σπηλιά. Οἱ κερασφόροι δαίμονες δὲν τὸν διακρίνουν, ἀλλὰ πιστεύουν πὼς εἶναι σίγουρα ἐχθρός!

Σὰν χαλάζι ἔρχονται ἀπὸ παντοῦ τὰ βέλη, μὲ τὶς αἰχμές τους στραμμένες πρὸς τὸ στόμα τῆς σπηλιάς, ὅπου ἔχει ἐμφανισθῆ ἡ Παραοῦ!

Μιὰ κραυγὴ ἀπερίγραπτου πόνου ξεχύνεται ἀπὸ τὸ λαρύγγι τῆς ὀμορφῆς μάγισσας. Ἰὰ βέλη τῶν ἰδίων τῶν ὀπαδῶν τῆς τὴν ἔχουν καρφώσει ἀπὸ παντοῦ καί, τώρα, τὸ φαρμάκι ποὺ αὐτὴ ἢ ἴδια εἶχε φτιάξει, κυκλοφορεῖ μαζὶ μὲ τὸ αἷμα τῆς, δηλητηριάζοντάς το!

Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὴν γλυτώσει, γιατί κανεὶς δὲν ξέρει τὰ μαγικὰ βότανα ποὺ χρειάζονται.

Τὰ μάτια τῆς πετιοῦνται ἀπὸ τὶς κόγχες τους, καὶ τὸ στόμα τῆς ἀνοίγει σὲ μιὰ μάταιη προσπάθεια ἀναπνοῆς, σὰν ν᾿αὐτὴ λείψει ἀπὸ γύρω ὁ ἀέρας!

Πέφτει κάτω σφαδάζοντας. Ἐπειτα κάνει μιὰ μικρὴ προσπάθεια ν' ἀνασηκωθῆ στηρίζοντας στὴ γῆ τὸν ἀγκῶνα τῆς. Ἀμέσως, ὅμως, παραλύει καὶ πέφτει πάλι μ' ἓναν ὑπόκωφο γδοῦπο. Τώρα πιά δὲν σαλεύει. Εἶναι νεκρή!

Γιὰ μιὰν ἀκόμα φορὰ ὁ ἥλιος προβάλλει πίσω ἀπ' τὰ ψηλὰ βουνά, σκορπιζοντας στὴ ζούγκλα τὸ φῶς του.

Οἱ κερασφόροι δαίμονες τῆς Παραοῦ κινοῦνται κάτω ἀπὸ τὰ πλατεῖα φύλλα τῶν ἐξωτικῶν φυτῶν καὶ προχωροῦν σιγά - σιγά, σκυφτοί, προσβάλλοντας τὰ πελώρια κέρατά τους καὶ σφίγγοντας στὰ χέρια τὰ τόξα τους.

Ἔχουν ὅλοι τους ἀκούσει τὴν σπαραχτικὴν κραυγὴν τῆς Παραοῦ, ὅταν δέχτηκε τὰ δηλητηριώδη βέλη καὶ θέλουν νὰ πάρουν ἐκδίκησι, γιὰ τὸν θάνατό τῆς.

— Γρήγορα, λέει ἡ Μαλόα. Φέρε μεγάλες πέτρες νὰ ὀχυρώσουμε τὴν εἴσοδο!

Μὰ ὁ Ἀτσίδας εἶναι δυσαρεστημένος.

— Ἐγκὼ ὄχι... παίζει!, γκρινιάζει. Ἐγκὼ πεινάει, ἐγκὼ πετάνει ἔμένα ἅμα ὄχι φάει!

Στὸ μεταξὺ οἱ διαβολικοὶ ἀντίπαλοι προχωροῦν.

— Γρήγορα! τοῦ φωνάζει ἡ Μαλόα.

Μὲ τὴν ἴδια στιγμὴ γίνεται κάτι παράξενο.

Οἱ ὑπήκοοι τῆς μάγισσας καρφώνονται στὴ θέσι τους, κάτι λένε μεταξύ τους, ἔπειτα δείχνουν πρὸς τὸ μέρος τῆς σπηλιάς, μὲ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ τὸν τρόμο κι' ἀμέσως γυρίζουν τὴ ράχη τους κι' ὅπου... φύγει - φύγει!

Ἀπὸ τὸ πολὺ τρεχαλητὸ χτυπάει ἡ φτέρνα τους στὸ σβέρκο.

Κατάπληκτη ἡ Μαλόα κυτ-

τάζει γύρω της, για να δῆ τί συνέδη. Κι' ἀμέσως χαμογελάει καὶ τὸ πρόσωπο της γεμίζει χαρά. Εἶναι ὁ ἀγαπημένος της Τάργκα, ποὺ ἔρχεται σ' γὰ - σιγὰ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς σπηλιάς. Εἶναι κιόλας ἐντελῶς καλά. Εἶναι κι' αὐτὸς γελαστός. Περνάει τὸ μπράτσο του γύρω στὴ μέση της καὶ τῆς λέει:

—Μὲ εἶχαν δῆ νὰ πέφτω χτυπημένος ἀπ' τὸ δηλητηριασμένο βέλος καὶ μὲ νόμισαν νεκρό! Τώρα πιστεύουν πῶς εἶμαι τό... φάντασμά μου καὶ

γι' αὐτὸ τῶβαλαν στὰ πόδια!
Ἡ Μάλσα χαμογελάει εὐτυχισμένη.

Μιά δυνατὴ φωνὴ ἀκούγεται ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς σπηλιάς:

—Ἐφοντοσο! Μάρς!

Γυοίζουν καὶ βλέπουν τὸν Ἀτσίδα, ποὺ ἔχει κάνει ἔφοδο ἐναντίον ἐνός... σωροῦ ἀποθηκευμένων καρπουζιῶν καὶ τὰ ροκανίζει μὲ λαιμαργία!

ΤΕΛΟΣ

Πρωτότυπο Ἑλληνικὸ κείμενο
ὑπὸ ΘΑΝΟΥ ΑΣΤΡΙΤΗ

ΑΝΣΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΤΟΥ ΑΤΣΙΔΑ

πρὸς τὸν ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗ

Κύριος Κοντοστοῦπος,

Ἐγκὼ πάρει—πάρει γκρόμμα ἐσένα, ἐγκὼ τρομάξει—τρομάξει πολὺ! Ἐγκὼ παρακαλάει ἐσένα ὄχι μπομπα ἀντίσει καρπούτζια πεπόνια Ἀφρικανική, ὄχι Ἀτσίντα πετάνει—πετάνει πείνα!

Ἐσὺ κακὸ ἄνθρωπο, Κοντοστοῦπος! Ἐγκὼ ὄχι πειράτζει ἐσένα, ἐσὺ πειράτζει ἐμένα! Ἐγκὼ ξέρει τί πρέπει κάνει! Ἐγκὼ κόψει—κόψει πολὺ καρπούτζια πεπόνια, κρύψει—κρύψει μέσα βαθεῖα σπηλιά, ἐγκὼ ὄχι πετάνει πείνα!

Κοντοστοῦπος, ἐγκὼ βλέπει—βλέπει φωτογραφίος ἐσένα μέσα ἐφημερίτος, ἐγκὼ γελάει—γελάει πολὺ! Ἐσὺ ὄχι ἄνθρωπο εἶναι! Ἐσὺ μοιάζει πιθήκος, Κοντοστοῦπος! Ἐσὺ κοντὸ—κοντὸ τσοντούλικὸ εἶναι, ἐσὺ μοῦτρο ἀστεῖο ἔχει, μύτη πολὺ μεγάλος ἔχει!

Ἐγκὼ λέει μέσα ἐμένα: «Πολύ... ὠραῖος παιντὶ Κοντοστοῦπος! Κοντοστοῦπος ἔρτη Ἀφρικανική, πιθήκος ὄιος κάνει... καλλιστεῖος, Κοντοστοῦπος γίνε... Μὶς Μαῖμου!»

Χά, χά, χά, χά! Κοντοστοῦπος... Μὶς Μαῖμου! Τὸ πιὸ ὠραῖος μαῖμου σὲ ὅλος Ἀφρικανική!

Φίλος—φίλος νικὸ σου

ΑΤΣΙΝΤΑΣ

Φύσα—φύσα κάλαμος

Τὴν ἐρχομένη Τρίτη κυκλοφορεῖ τὸ 68 τεῦχος τοῦ «Υπεράνθρωπου» μετὸν τίτλο :

Ο ΑΥΛΟΣ

Τὸ τεῦχος αὐτὸ εἶναι ἀφιερωμένο στὸν ἥρωα τῶν ἡρώων Ὑπεράνθρωπο ποὺ ἀγωνίζεται ἐναντίον αὐλῶν ὄντων καὶ φοβερῶν μυστηριωδῶν δυνάμεων γιὰ νὰ σώσῃ τὸν κόσμον ! Τὸν βοηθεῖ, φυσικά, καὶ ὁ Ὑπερκοντοστούπης μετὴν «ὠραία» Ἐλγίνα !

Στὸ ἴδιο τεῦχος, ἡ ἀπάντησι τοῦ Κοντοστούπη στὸν Ἀτσιδα.

ΤΑΡΓΚΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ

Τεῦχος 5

ΓΡΑΦΕΙΑ : Λέκκα 23

Τηλέφ. 36 - 373

Οἶκον. Δ)ντής : Γ. Γεωργιάδης,
Σφιγγὸς 38. Ἀρχισυντάκτης :
Στ. Ἀνεμοδοουράς, Λ. Θησέως
323. Προϊστάμενος Τυπογραφείου
Βίκτωρ Κωνσταντινίδης, Προύσ-
σης 21.

Στὸ ἐπόμενο τεῦχος τοῦ «Τάργκα» τὸ

6

κάνει τὴν ἐμφάνισί του ἓνας τρομερὸς ἀντίπαλος τοῦ Κυρίαρχου τῆς Ζούγκλας, ἓνας κτηνώδης καὶ διαβολικὸς γίγαντας, ποὺ θέλει νὰ ὑποτάξῃ ἢ νὰ ἐξοντώσῃ τὰ πάντα. Μὰ ὁ

ΤΑΡΓΚΑ Ο ΛΕΥΚΟΣ ΣΙΦΟΥΝΑΣ

μαζὶ μετὴν ὄμορφη ξανθὴ Μαλόα καὶ τὸν κωμικὸ χοντροὺ νέγρο Ἀτσιδα, ρίχνεται σ' ἓναν ἀδυσώπητο πόλεμο ἐναντίον του καὶ ἐναντίον τῶν λευκῶν ἐγκληματιῶν, ποὺ συνοδεύουν τὸν ἐχθρὸ τῆς ζούγκλας !

Δραματικὰ ἐπεισόδια, ἀγωνίες, ἡρωϊσμοί, περιπέτειες, αὐτοθυσία, γέλια !

Θὰ χάσῃ πολλὰ ὅποιος χάσει τὸ τεῦχος 6 τοῦ «Τάργκα» !

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜΕΣ 2.000

ΕΚΛΕΨΕ ΜΕΤΑΛΛΑ, ΓΙΑΤΙ ΣΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΜΑΣ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΑΘΟΛΟΥ ΜΕΤΑΛΛΑ! ΕΙΝΑΙ ΟΛΟ ΝΕΡΟ! ΟΙ ΠΟΛΕΙΣ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΠΛΩΤΕΣ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΑΠΟ ΜΕΤΑΛΛΑ ΠΟΥ ΒΓΑΖΟΥΜΕ ΑΠΟ ΤΟ ΝΕΡΟ! ΤΩΡΑ ΟΜΩΣ ΤΑ ΜΕΤΑΛΛΑ ΠΟΥ ΠΕΡΙΕΙΧΕ ΤΟ ΝΕΡΟ ΕΧΟΥΝ ΕΞΑΝΤΛΗΘΗ ΚΑΙ ΟΙ ΠΟΛΕΙΣ ΜΑΣ ΚΙΝΔΥΝΕΥΟΥΝ ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΡΑΦΟΥΝ! ΓΙ'ΑΥΤΟ Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΜΑΣ, Ο ΚΟΖ ΗΡΘΕ ΣΤΗΓΗ ΝΑ ΚΛΕΨΗ ΜΕΤΑΛΛΑ! ΘΑ ΤΟΝ ΒΡΗΓΕ ΣΕ ΑΠΟΣΤΑΣΙ ΕΚΑΤΟ ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΩΝ ΑΠΟ ΔΕ, ΠΡΟΣ ΤΑ ΔΥΤΙΚΑ! ΕΚΕΙ ΕΙΝΑΙ Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΒΑΣΙ ΤΟΥ.....

